

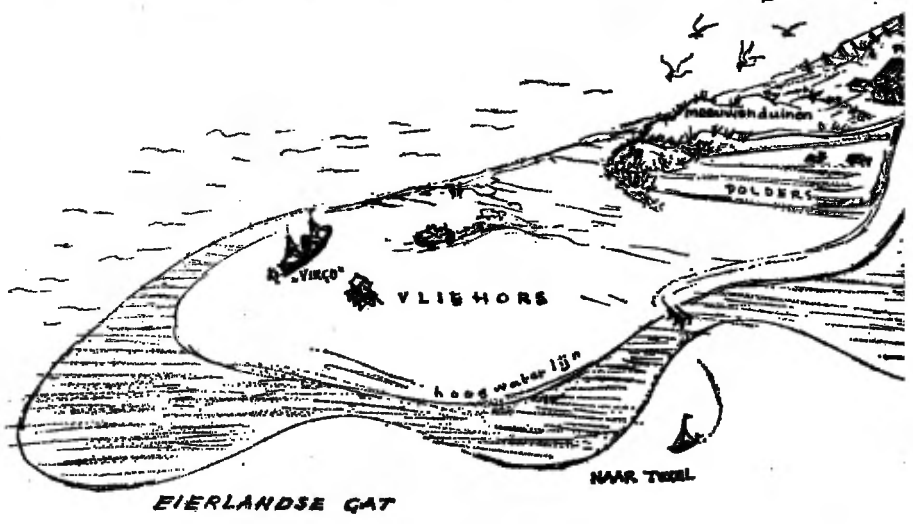
A.G. Lameris-Bolt

MARIANTJES

mooie zomer

MARIANTJES MOOIE ZOMER

N O O R D Z E E

A. G. LAMERIS-BOLT

MARIENTJES MOOIE ZOMER

Tekeningen van Corrie van der Baan

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. ALS HET ZOMER WORDT

Het was op een koude, mistige februaridag, toen Marientje naar school was, dat haar moeder een brief schreef aan een zekere mevrouw Bloem op Vlieland.

„Wilt u de achterkamer weer voor ons vrij houden?” vroeg ze daarin. „Marientje en ik willen graag in de zomervakantie komen. De dokter vindt zeelucht nodig voor Marientje.”

Een paar dagen later plofte er bij Marientje een brief in de bus. Ze stond juist in de hal haar jas aan te trekken om naar school te gaan. Maar toen ze de brief hoorde vallen, haalde ze die eerst nog even uit de bus. Ze keek naar het poststempel en riep: „O, moeder, een brief van Vlieland! Hè, kijkt u gauw nog even, of we kunnen komen?”

Moeder sneed de enveloppe open en las:

„De kamer is nog vrij, hoor. We vinden het fijn, dat u en Marientje weer komen. Mijn buurvrouw heeft haar huis weer verhuurd aan dezelfde familie uit Amsterdam, die er het vorige jaar ook was. Dus, Marientje, jouw speelkameraadjes komen ook weer! Ik denk, dat je dat wel fijn zult vinden.”

Als mevrouw Bloem even Marientjes gezicht had kunnen zien, had ze geweten, dat ze gelijk had.

Marientjes ogen straalden!

Maar het volgende nieuws vond ze niet zo leuk.

„Het zwarte poesje, dat we vorig jaar hadden, is ziek geworden en doodgegaan. Maar tegen de tijd, dat jij komt, zal er wel ergens een ander klein poesje zijn voor ons. Dan kun je daar mee spelen.”

Marientje zag zichzelf opeens in de achtertuin van Bloem, bij het gat in de heg, waardoor ze zo maar in de tuin van de burens kon komen. En Janneke, die naar haar toe kwam . . .

Ze maakte een sprong van plezier en riep: „Hoera! We gaan dus weer naar Vlieland!”

Moeder glimlachte om die blijde Marientje en zei: „Het duurt nog een hele tijd, hoor. Er kan nog zoveel gebeuren. Maar als alles goed is, gaan we. En ga nu maar gauw naar school, anders kom je nog te laat. Eerst moet je flink leren. En dan komt pas de pret.”

„Maar de voorpret hebben we toch alvast,” lachte Marientje, „en dat is ook al fijn!”

„Dat is waar, we hebben al veel om ons op te verheugen. En nu, mars, naar school!”

Marientje greep haar boekentas, gaf moeder een zoen en holde de voordeur uit. Moeder hoorde haar vlugge stappen op de stenen buitentrapp en ging naar het raam, om haar na te wuiven. Met grote passen liep Marientje door de straat. In de verte zag ze Nelleke lopen en probeerde die in te halen. Maar toch keek ze nog even achterom en zwaaide vrolijk met haar tas naar moeder. Ze wist wel, dat die haar altijd nakeek.

Glimlachend zwaaide moeder terug.

Die Marientje toch, zo'n vrolijke Frans, dacht moeder bij zichzelf. Altijd blij en opgewekt. Een echt zonnetje in huis.

Zo'n zonnetje kon moeder zo goed gebruiken!

Toen Marientje nog heel klein was, was haar vader gestorven. Dat was voor moeder en haar kleine meisje een groot verlies geweest. Voortaan zouden ze dus met z'n tweetjes zijn.

Gelukkig voor Marientje was ze toen nog te klein om het te begrijpen. En omdat het zo'n vrolijk kindje was, had ze zo vaak met haar blij gebabbel en lieve woordjes moeder getroost. Die was blij, dat ze Marientje had om voor te zorgen.

Ook toen Marientje groter werd, bleef ze een opgewekt meisje. Niet, dat ze nooit ondeugend was of verdrietig. Maar haar opgewektheid won het meestal heel gauw van haar boze bui.

Daarom, dacht moeder, terwijl ze Marientje gearmd met Nelleke om de hoek zag verdwijnen, is er toch ook veel vreugd in ons huis, al is het er soms wat stil. Er is, ondanks ons groot verdriet, toch nog zoveel om dankbaar voor te zijn.

Zo begon moeder de ontbijtboel af te ruimen en haar huiswerk te doen.

Ondertussen liepen Nelleke en Marientje druk pratend naar school.

Natuurlijk moest Marientje dadelijk het grote nieuws vertellen. „Zeg, hoor eens, we gaan deze zomer weer naar Vlieland! Moeder heeft vanmorgen een brief van mevrouw Bloem gekregen. Die schreef, dat het kon. En zeg, dat leuke meisje uit Amsterdam, weet je wel, Janneke, komt ook weer naast ons.”

„k Zou er ook best eens naar toe willen,” zei Nelleke.

Het klonk wel een tikkeltje jaloers. Dat was te begrijpen, want Nelleke had de zee zelfs nog nooit gezien!

Er waren bij hen thuis veel kinderen. Daar kon Marientje nu soms weer jaloers op zijn . . .

Zij zou wel graag zo'n zusje willen hebben als die schattige kleine dribbelkleuter bij Nelleke thuis. Zo had de één dit en de ander dat!

Bovendien waren het stevige kinderen met blozende wangen. Die hadden de zeelucht niet zo nodig als de bleke, smalle Marientje. „Wij gaan misschien wel weer naar de boerderij in Friesland,” zei Nelleke.

„Dat is toch ook enig, bij al die dieren!” vond Marientje.

„O ja,” zei Nelleke, „en we mogen altijd meehelpen met het hooien. Dan bakt tante Sietske spekpannekoeken!”

Zo leefden die twee schoolvriendinnetjes al met hun gedachten in de zomervakantie. Maar ondertussen liepen ze, met neuzen rood van de kou, het schoolplein op.

De bel ging al. De kinderen drongen naar binnen.

Meneer hing juist een kaart voor het bord en Marientje stapte nog gauw even op hem toe. Als de les eenmaal begonnen was, had hij geen tijd meer voor allerlei nieuwtjes in de klas. En toen ze hem vertelde, waar zijzelf zo boordevol van was, zei hij: „Marientje, je bent een boffer! Ga je een mooie verzameling schelpen voor mij zoeken? Dan gaan we die samen in de dierkundeles bekijken.”

Hè ja, dat leek haar leuk. Maar net, toen ze het wilde beloven, dacht ze eraan, dat ze na de vakantie in een andere klas zou komen. Daarom zei ze: „Dat wil ik wel, meneer, maar dan zit ik niet meer bij u in de klas!”

„Dat dacht je maar,” zei hij.

Even schrok Marientje. Meneer bedoelde toch zeker niet, dat ze zou blijven zitten? Dat kon toch niet? Ze deed altijd goed haar best!

Aan meneers lachende ogen zag ze wel, dat het iets goeds was.

Meneer boog zich een beetje voorover en zei zachtjes: „Ik zal het je vertellen, als je een geheimpje kunt bewaren. Als deze klas overgaat, ga ik met jullie mee.”

Marientje kreeg een kleur van blijdschap. Fijn! Ze hielden allemaal veel van deze onderwijzer. Ze huppelde naar haar plaats naast Nelleke.

Die vroeg meteen: „Wat zei meneer tegen jou?”

Marientje deed maar net, alsof ze in het vak haar rekenboek zocht en gelukkig zei meneer juist: „We gaan bidden, jongens.” Het zou moeilijk zijn zo'n mooi geheimpje voor Nelleke te bewaren. Wat begon deze dag toch fijn!

't Rumoer in de klas verstomde en ze vouwden hun handen en sloten de ogen. Meneer dankte God, dat Hij hen gezond op school had laten komen. En hij vroeg, of God hun werk wilde zegenen en hen bewaren voor alle kwaad.

Daarna gingen ze zingen. Een van de jongens mocht een lied kiezen. Toen klonk: „Op bergen en in dalen” zo mooi door de klas. De heldere jongens- en meisjesstemmen met de zware stem van meneer als tweede stem er doorheen.

Na het zingen begon het werk. Rekenen was het eerste vak voor die morgen. Dat deed Marientje graag. Ze werkte flink door. Maar af en toe dwaalden haar gedachten af. Naar Vlieland . . . Meneer liet z'n ogen over de werkende jongens en meisjes gaan. Hij zag haar in de verte staren.

„Marientje,” klonk zijn stem, „je moet nu nog niet op reis gaan. Nog een paar maandjes geduld, hoor! Ik hoef die schelpen nu nog niet te hebben. Eerst je sommen maar maken . . .”

Marientje schrok op uit haar gedroom. Ze keek meneer aan. Gelukkig, z'n ogen keken niet boos. Hij gaf haar zelfs een knip-oogje.

Opgelucht boog Marientje zich weer over haar sommen. Eerst werken en dan . . .

O, was het maar zomer!

2. TOEN DE ZOMER GEKOMEN WAS

Toen moeder het antwoord van mevrouw Bloem kreeg, leek het Mariëntje nog zo lang, voordat het zomer zou zijn.

Maar de maanden waren eigenlijk omgevlogen. Het was voorjaar en paasvakantie, voor ze eraan dacht. Het was een vroeg, mooi voorjaar en ze konden veel fietstochtjes in de buurt maken. En daarna, met het naar school gaan, het spelen met haar vriendinnetjes en haar muzieklessen, vlogen de dagen om.

Voor ze het wist, begon moeder met de voorbereidselen. Ze naaide een fleurig strandpakje voor Mariëntje. Toen die het mocht passen, danste ze er de kamer in rond. Hè, was ze maar vast aan het strand . . .

Maar eerst moesten de koffers nog worden gepakt. De grote, zware koffer moest vooruit gestuurd worden. Als die van de zolder werd gehaald en beneden in het kleine kamertje neergezet, gebeurde er altijd iets prettigs. Dan zat er iets van „op reis gaan” in de lucht . . . Dan werd Mariëntje er opgewonden van. Op reis gaan! Heerlijk!

Als moeder die koffer weer zag met al z'n vreemde lettertekens en etiketten erop, herinnerde ze zich al de reizen, die ze vroeger gemaakt had. Want toen Mariëntjes vader er nog was, moest hij voor zijn werk veel verre reizen maken. Dan ging moeder met

hem mee en later Marientje ook. Die had ook al veel in de wereld rondgereisd. Maar jammer genoeg wist ze er niets meer van. Want ze was toen nog zo klein. En daarom vond ze het heerlijk als moeder van die reizen vertelde.

Ach ja, die koffer! Als moeder ernaar keek, was ze weer op Borneo of Java. Of ze zag de wolkenkrabbers van Amerika weer voor zich. Kon die oude koffer maar vertellen! Maar die kon het niet. En daarom deed moeder het!

En onder het inpakken gingen dan al die vreemde landen en volken weer voor haar leven. Of moeder nu van Tessie, het negermeisje, vertelde, dat op Marientje paste, toen die klein was, of van leuke en minder leuke avonturen in de wildernis, die vader en zij beleefd hadden, of van hun vrienden in Amerika, alles vond Marientje even mooi. Als het verhaal uit was, zuchtte ze: „Was ik toen toch maar wat groter geweest, dan had ik het ook zelf beleefd. O, moeder, wat zou ik graag grote reizen willen maken en veel, veel van de wereld zien!”

Dan zei moeder: „Wie weet, later, als je groot bent . . .”

Ja, later . . . Maar eerst moest Marientje nog veel leren. En al was het naar Vlieland dan wel niet zo ver, het was toch een fijne reis. Daar was ze voorlopig ook al best tevreden mee!

Voor het zover was, kwam nog eerst die gezellige, laatste schooldag. Met het extra voorleesurtje en de spanning van het rapport en het overgaan. De hele klas ging over en Marientje kreeg een mooi rapport mee naar huis. Daar was moeder heel tevreden over. Al kon het cijfer voor schrijven dan nog wel beter.

Ter ere van alles trakteerde moeder op cake bij de thee. Cake met een dikke klodder chocoladepasta erop!

„k Wou, dat we elke dag een rapport mee naar huis kregen,” zei Marientje.

„Ja,” lachte moeder, „maar dan kreeg je een sneetje roggebrood in plaats van cake!”

„Dan maar liever niet zo vaak een rapport, hoor!”

Moeder zei niets. Ze stond op, haalde iets uit de kast en kwam met een geheimzinnig gezicht bij de tafel terug. Voor Mariëntjes verbaasde ogen legde ze een plat pakje neer en zei: „Omdat je niet elke dag een mooi rapport meebrengt en overgaat, heb ik hier nog een verrassing voor je.”

Vol verwachting haalde Mariëntje het papier eraf. Er kwam een boek uit. „Van dier én plant op het Waddeneiland,” las ze. „O, mams!” riep ze blij, „nu kunnen we al de namen van de planten en dieren opzoeken!” Ze bladerde er even in en zag er tot haar grote vreugde ook veel tekeningen van schelpen in staan. „O, fijn! Want ik heb meneer Hoogstraten een verzameling-schelpen beloofd. Dan weten we hoe ze allemaal heten.”

Ze sprong overeind en die arme mams stikte haast in de omhelzing, die ze van haar dolblij dochtertje kreeg.

Moeder had het pakje al een poos in de kast. Wat had het haar een moeite gekost haar geheim te bewaren. Net zoals het Mariëntje erg moeilijk gevallen was niet aan haar schoolkameraadjes te verklappen, dat meneer Hoogstraten met de klas mee zou gaan.

Hij had het vanmiddag aan de kinderen verteld en toen was er een daverend hoerageroep geweest. Met een knipoogje naar Mariëntje had meneer toen gezegd: „Ik merk, dat het nog een nieuwtje voor jullie is. Jij kunt goed geheimen bewaren, Mariëntje!”

Die kreeg toen een kleur van trots.

Maar Nelleke zei een beetje snibbig: „Flauw, dat je het mij niet hebt verteld! Ik vertel jou ook nooit meer iets!”

Dat Nelleke boos op haar was, vond Marientje niet zo leuk. Maar ze was toch blij met het eerlijk verdiende pluimpje van meneer. Gelukkig was Nelleke het na schooltijd alweer vergeten. Ze hadden beloofd elkaar een kaart te zullen sturen.

En met een: „Dag! Tot na de vakantie!” was Nelleke naar huis gegaan.

Marientje zat al dadelijk met haar neus in het mooie boek. Maar moeder zei, dat ze het nu maar meteen in haar eigen koffertje moest leggen en haar nog een beetje moest helpen. Er was nog zoveel te doen, voor ze morgen op reis konden gaan. Zingend hielp Marientje moeder. Hoe kon je nu iets anders doen dan zingen op zo'n blijde dag?

Ze zong een liedje, dat moeder haar geleerd had, toen ze nog een kleuter was:

„Als ik heel erg blij ben,
zing ik toch zo graag:
Dank U, God, voor alles,
heerlijk is 't vandaag!”

Moeder hoorde haar meisje zingen en glimlachte blij. Marientje weet van Wie alle goede dingen komen, dacht ze. En dat maakte haar ook blij.

3. NAAR VLIELAND

Toen ze de volgende morgen op het station kwamen, stond de trein naar Leeuwarden er al. Voor hen allebei was er nog een plaatsje bij het raam, tegenover elkaar.

Na een poosje werden de deuren gesloten. Daar gleeed de trein het station uit, reed nog even langs de huizen en toen al gauw midden tussen de weiden door.

Mariantje herkende de weg, waar ze vaak met moeder fietste. Ze vond het leuk om allerlei bekende plekjes te zien. Maar al gauw waren ze ver van de stad. Zover kwamen zij niet met de fiets. Ze keek naar de groene weilanden en de mooie, goed onderhouden Groningse boerderijen.

„Zullen we straks weer de reigers tellen, mams? Eens kijken, hoeveel we er dit jaar zien?”

Het was elk jaar een leuk spelletje in de trein om de sierlijke, grijze reigers te tellen, die langs de sloten stonden, of laag over de weilanden vlogen. Tot Leeuwarden telde ze er zeven. Twee meer dan het vorig jaar. Toen waren het er vijf geweest, wist ze nog.

In Leeuwarden moesten ze overstappen. Er kwamen mensen in de coupé, die ook met de boot mee moesten. Een mevrouw en een meneer met een mooie, zwarte hond. Jona heette die.

„Die verheugt zich al op de duinen, die hij op en af kan hollen,” zei z'n baas. „Als hij ons de „plunjezak” ziet pakken, is hij niet meer te houden.”

„Net als Marientje,” lachte moeder.

Marientje streekte de mooie, zwarte kop van Jona. Z'n haren glansden zo! Het was een prachtig dier. Wat keken z'n ogen haar trouw aan!

„Vind jij het ook zo fijn, Jona, om naar Vlieland te gaan?”

Jona hield z'n schrandere kop schuin en keek haar aan.

't Is net, of hij me begrijpt, dacht Marientje. Wat zou ze dolgraag zelf een hond willen hebben. Maar moeder vond, dat zo'n dier niet op een bovenhuis paste. Die moest in een tuin kunnen rennen.

Straks, bij mevrouw Bloem, zou ze het nieuwe poesje zien. Ze was erg nieuwsgierig wat voor kleur dat zou hebben. Zou het weer een zwartje zijn?

Na een poos kwamen ze bij de haven van Harlingen. Ze zag de masten van een paar schepen al en ook de pijp van hun boot.

Ze stond op en deed haar schoudertas om, pakte haar koffertje en zei: „Ik kan uw tas er nog best bij dragen, hoor mams.”

„Fijn kind, dan neem ik de koffer.”

Terwijl ze langzaam het kleine eindje van de trein naar de boot liepen, vroeg Marientje: „Gaan we boven op het dek zitten?”

„O ja, dat kan best,” vond moeder, „het is immers zulk prachtig weer!”

Ze boften, dat het een zonnige dag was met niet al te veel wind. Het kon soms zo koud zijn op het water. Dan trokken ze warme kleren aan en bleven toch liever buiten zitten dan in de vaak benauwde kajuit. Maar als het regende, moesten ze wel binnen blijven.

Ze zochten een plaatsje op het bovendek, tegen de grote schoorsteen aan. Uit de wind en in de zon. Heerlijk!

Kijk! Jona stak z'n kop ook boven het trapgat uit. Z'n baas en z'n vrouw kwamen er achteraan. Die gingen tegenover hen zitten. Jona bleef even voor Marientje staan en ging toen aan haar voeten liggen. Hij keek haar aan, alsof hij zeggen wilde: Wij begrijpen elkaar! Toen legde hij z'n kop op de voorpoten en ging een dutje doen.

„Nou, nou,” zei Jona's baas lachend, „hij moet in jou wel een vriendinnetje zien, anders bleef hij wel bij ons.”

„Ik houd ook veel van dieren!” zei Marientje. Ze vond het maar wat fijn, dat Jona zich bij haar zo op z'n gemak voelde.

Ze keek naar de grote drukte op de steiger. Er moest nog van alles aan boord worden gesjouwd. Maar daar ging de fluit al. Even daarna werd de loopplank aan boord geschoven en begonnen de machines sneller te draaien. Heel langzaam gleden de boot van de steiger en voer de haven uit. Meteen al voelden ze de frisse zeewind om zich heen. Moeder knoopte een doekje om het hoofd. Maar Marientje liet de bolle zeewind door haar blonde haren waaien. Ze ging eens aan de reling staan en keek ernaar hoe de boot door de groene golven sneed en het water wit deed schuimen.

Toen wees ze naar iets en riep: „Moeder, daar heb je de bromtol alweer!”

Moeder lachte en gaf haar een knipoogje. Dat was een grapje van heel lang geleden. Toen Marientje als heel kleine peuter voor het eerst met de boot naar Vlieland voer, kwamen ze voorbij een grote, drijvende boei.

Marientje, die toen nog niet eens goed praten kon, riep: „Mammie, tijd es! Een gwote bwomtol in het wate!”

De mensen, die het hoorden, moesten erom lachen. En nog altijd was die boei de „bromtol” gebleven. Op iedere reis naar Vlieland hadden ze er samen weer plezier om. O, er was altijd zoveel te kijken en te beleven onderweg.

De boot voer eerst nog een tijd langs de lange dam aan hun rechterhand. Het was laag water, de vloed begon juist op te komen. Op de dam stonden palen en boeien als wegwijzers voor de boten. Op een paar ervan zaten aalscholvers te loeren op visjes in

het water. Kijk, daar zat er eentje gulzig z'n buit naar binnen te schrokken. Het witte visselijf blonk zilverig in de zon. Even nog zag je het in de gekromde snavel en weg was het! De oogjes van de aalscholver tuurden alweer in het water naar de volgende hap.

Jona's baas was naast Marientje komen staan en keek er ook naar. „Misschien zien we straks ook wel weer zeehonden op de zandplaat voor Vlieland,” zei Marientje.

„We maken een goede kans,” meende meneer. „Bij laag water liggen ze graag op de plaat te zonnen. Ga je straks met me mee op de zeehondenjacht?”

„Graag!” riep Marientje. En toen ondeugend: „O nee, 't kan niet, ik heb het jachtgeweer thuis gelaten!”

„We gaan ze ook niet schieten!” Meneer ging op haar grapje in.

„Welnee, we sluipen er zachtjes heen en pakken er gauw eentje bij de staart. Die kun je dan later mee naar huis nemen . . .”

„Afgesproken!” lachte Marientje. „Ik wou toch graag een hond hebben. Mag het van u, mams?”

„Als je hem zelf vangt . . .” Moeder kon dit gemakkelijk beloven! Ze zat glimlachend te luisteren wat voor grapjes die twee samen maakten en genoot ervan, dat ze zo rustig in de zon kon zitten. Ze keek naar de grote, witte meeuwen, die rondom en boven de boot op hun uitgespreide vleugels meezeilden. Soms gooide een van de passagiers een stukje brood omlaag en meestal vingen ze het keurig in hun snavel op. Of ze doken tuimelend en krijsend naar beneden, als het in het water viel. Dan kibbelden ze erom wie het hebben zou. Tot één ermee vandoor ging . . . Na een poos kon je in de verte Terschelling al zien liggen, met de vuurtoren de Brandaris. En links ervan die van Vlieland, hoog op het Vuurtorenduin.

Marientje vond, dat zo'n zeetochtje maar een hele dag moest duren. Tot nog toe was de zee aardig glad geweest. Maar hier werd het water woeliger en begon de boot meer te stoten. En straks . . . ha! Dan zouden ze tussen de beide eilanden door moeten varen. Dan ging het zo lekker „wip-wap”, als de boot de Noordzee op voer! Daar zag je ook het strand al.

Wat begon de boot al lekker te dansen! Marientje liet de druppels zeewater maar om haar oren spatten en keek naar de bergen en dalen, die de golven maakten. Ze was zo verdiept in dat spel van op, neer, op, neer, dat ze helemaal vergat naar de zeehonden te kijken. Maar opeens hoorde ze een stem: „Daar ligt een hondje op je te wachten op de zandplaat, Marientje!”

Verrast keek ze op. Haar ogen zochten de geelblinkende zandplaat af. Ja, hoor! Daar lagen twee zeehonden zich te koesteren in de zon. Ze tilden nieuwsgierig hun ronde koppen op, toen de boot in de vaargeul naast de plaat was.

„Welke neem je?” vroeg Jona's baas.

„De kleinste,” lachte Marientje, „want die kan dan in ons bad rondzwemmen . . .”

Maar er viel niets meer te kiezen of te jagen. De dieren schoven naar de waterkant en gleden toen één voor één in zee.

„Hij komt al naar je toe zwemmen. Houd je hengeltje maar klaar!” plaagde meneer. „Of nog beter, een stuk leverworst. Daar houden honden toch zo van?”

Er stonden meer mensen te kijken. Een zeehond zag je niet elke dag!

Zelfs Jona keek er belangstellend naar, met de poten op de reling. Hij keek wat achterdochtig naar die vreemde dieren. Noemden ze die nu ook honden?

De baas klopte hem op de hals en zei: „Dat was nog familie van je!”

Minachtend draaide Jona zich om. Hij ging, met z'n staart naar z'n „familie” gekeerd, weer languit op het warme dek liggen. „Jij bent een èchte hond, hoor,” troostte Marientje hem. „En als ik ooit een èchte hond krijg, dan kies ik er zo een als jij!”

Jona kwispelde met z'n staart. Dat meisje begreep hem nog eens goed!

Ze voeren nu in het Stortemelk, het zeegat tussen de beide eilanden, de „wip-wap”, zoals Marientje het daar noemde.

Nou, ze kreeg haar zin, hoor! Tjonge, zoals die boot daar danste! Het water vloog soms met een golf over het benedendek. En zelfs boven spatten de witte druppels alles nat.

Marientje juichte telkens, als de boot zo'n fijne schuiver maakte. 't Was klimmen en dalen wat hij deed.

Jona vond er niets grappigs aan. Die had moeite om niet uit te glijden als het dek zo schuin lag. Hij drentelde wat achter Marientje aan, maar kon zich met z'n stompe nagels op het gladde dek niet schrap zetten. Ten slotte kroop hij maar weer in een hoekje onder de bank. Het duurde ook niet lang meer, of de boot nam een draai en al gauw voeren ze om de haven heen. Nu lag het dorp daar zo mooi, achter de dijk, tegen de hoge duinen aan. Marientje stopte alvast haar vingers in de oren. Want ze wist, dat straks, bij dat ene piertje, de kapitein in de stuurhut de stoomfluit heel hard zou laten blazen. Kijk, daar ging z'n hand al omhoog. Hij zag haar daar zo staan en knikte lachend naar haar. Toen . . . Toet, toe-oet, toet! ging de fluit zwaar en hard. De mensen, die er niet op verdacht waren, schrokken geweldig en lachten toen om elkaars malle gezichten . . .

Maar die arme Jona . . . Luid jankend kroop hij onder de bank uit en schoot er meteen uit angst weer onder.

„Domme Jona toch, kom dan bij de vrouw!” Mevrouw wilde hem geruststellen. Maar Jona kroop nog verder weg.

„Was je het al vergeten, dat de kapitein hier altijd de mensen in het dorp waarschuwt, dat de boot al dicht bij de steiger is?”

„Ik wist het nog wel,” zei Marientje, „maar ik ben ook geen hond!”

„Anders is hij pienter genoeg om zo iets te onthouden. Kom dan bij me, Jona!”

Jona stak wel even z'n kop onder de bank uit, maar hij kwam niet eerder helemaal te voorschijn, voor de baas de bagage opnam om naar het benedendek te gaan.

De boot draaide al voor de aanlegsteiger. Uit de nauwe dorpsstraat zag je haastig de mensen komen toelopen.

Zou mevrouw Bloem er al zijn om hen te halen? Toen moeder en Marientje op de lange, houten steiger liepen, zagen ze haar staan met de fiets. Na de hartelijke begroeting zetten ze moeders koffer op de bagagedrager en liepen de dorpsstraat door. Tien minuten later schonk mevrouw Bloem haar gasten een kopje thee in.

Marientje had geen rust voor ze het poesje gezien had. Mevrouw Bloem haalde het uit de woonschuur, waar ze 's zomers in woonden als hun huis aan de badgasten verhuurd was.

„Ooo,” riep Marientje, „is het een rood poesje?”

Ze had in gedachten steeds een zwart poesje verwacht. Daarom keek ze nu vreemd op, toen ze in mevrouws handen het bruinrood- en beige gestreepte kopje zag. Maar het was een mooi diertje!

Mevrouw Bloem zette het op haar schoot. Ze wilde het aaien, maar floep . . . met een grote sprong sprong het poesje van haar

schoot af. Met z'n staartje eigenwijs in de hoogte wipte het, dwaze sprongen makend, op de rieten vloermat, heen en weer. Mariëntje lachte.

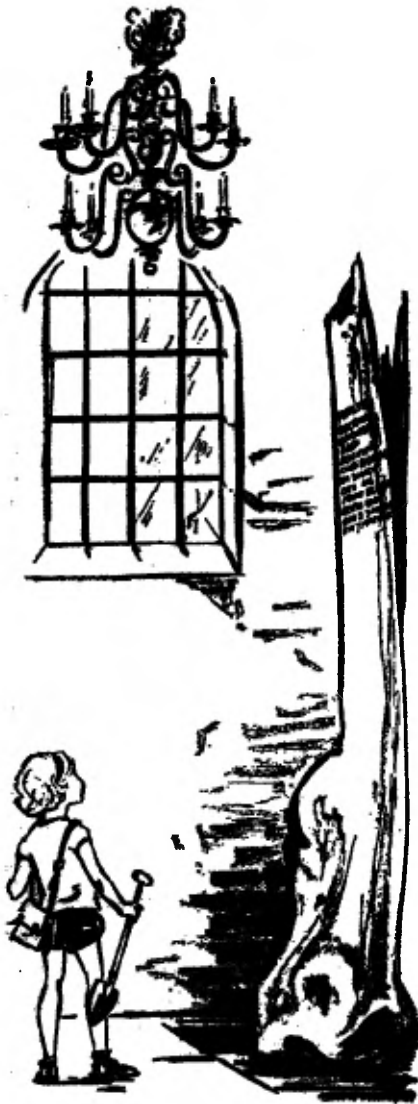
„'t Is een wilde rekel, hoor,” vertelde mevrouw Bloem. „Een heel ander poesje dan het zwartje.”

„Dan noem ik het ook Rekel,” zei Mariëntje. „Mag dat?”

„Best,” antwoordde mevrouw Bloem, „het had toch nog geen naam. 's Morgens heel vroeg maakt het ons al wakker. Dan huppelt het achter een garenklosje aan. Het wil ook altijd weglopen; dan moeten wij maar weer gaan zoeken. In de bloementuin speelt het met alle knoppen, die door de wind heen en weer bewegen. Dan vind ik die geknakt op de grond.” Ze pakte het poesje op, knuffelde het even en zei toen: „Maar je bent een lieve Rekel, hoor!”

Dat geloofde Mariëntje dadelijk.

De reis en de zeelucht hadden Mariëntje zo slaperig gemaakt, dat ze het best vond die avond vroeg in haar mandje te kruipen. Dat was het hoge, vastgetimmerde bed in het kamertje achter de zitkamer, de koets, zoals ze die noemde. Het duurde toen niet lang meer, of ze sliep als een roos.

4. DE EERSTE DAG

De volgende dag was het echt strandweer. Daarom trokken ze er zo gauw mogelijk op uit. Mariëntje droeg in haar schouder-tas haar badgoed en in haar hand een schep.

Heerlijk! Straks zwemmen en een fijn fort bouwen!

't Was ook leuk om onderweg al de bekende plekjes weer te zien. Als je de badweg op ging, zag je meteen aan de voet van de eerste heuvel de oude kerk. Die was al meer dan driehonderd jaar oud. Er hing een prachtige, koperen kaarsenkroon in. Die had Michiel de Ruyter aan de kerk geschonken, toen hij op dit eiland woonde. Vroeger, als de

vloot van De Ruyter op de Vlierede overwinterde, woonde hij hier en Tromp ook.

Het huis van De Ruyter stond er niet meer. Het was afgebroken. Maar dat van Tromp nog wel. Dat stond midden in de dorpsstraat. Een voornaam, witgekalkt huis.

Marientje, die op school vaderlandse geschiedenis leerde, bekeek zulke dingen met veel belangstelling.

Toen ze zag, dat de kerkdeur openstond, trok ze moeder mee om even binnen te kijken. Ze wilde zien, of in de hoek van het kerkportaal die geweldig grote walviskaken nog tegen de muur stonden. Ja hoor, ze stonden er nog, grijs en verweerd. Van meneer Bloem wist ze, dat die kaken een paar honderd jaar geleden door de walvisvaarders op Groenland waren meegebracht.

Ze hadden eerst als grafpalen dienst gedaan op het oude kerkhof naast de kerk. Nu werden ze binnen in de kerk bewaard.

„Wat moeten het toch reuzen van walvissen zijn geweest, dat alleen hun kaken al zo lang waren,” vond Marientje.

Ze liepen weer door, langs het oude Armenhuis. En daar begon de klim tegen de heuvel op. Boven op de top stond moeder even stil om uit te blazen en te genieten van het mooie uitzicht.

Voor hen rees en daalde de badweg tussen de groene dennenbossen. De duinen lagen er geel achter.

Maar Marientje trok moeder weer verder langs de badweg. Toen ze de zee zag blinken, kreeg ze toch zo'n reuze zin om haar sokken en schoenen uit te doen en met blote voeten over het warme zand te draven. Om al waterspattend de golven in te hollen. Of, nog liever, in haar badpak zich helemaal in het water te laten vallen . . . ploep, in zo'n witomkrullende golf!

Ze liep huppelend de laatste duinhelling af naar beneden. Moeder had moeite haar meisje bij te houden . . .

Op het strand waren al heel wat kinderen bezig grote zandforten te bouwen. Als dan straks het water weer hoog werd, hielden ze een wedstrijd met de zee, wie het sterkst zou zijn! De zee of hun fort. Natuurlijk won de zee het altijd!

Maar dat was niet erg. Morgen bouwden ze dan weer een fort, nog groter, nog sterker! En als dan het water van alle kanten om de zandmuren spoelde, voelde je je net als in een belegerd kasteel. De vijand, de zee, knaagde hoe langer hoe meer aan de muren. En eindelijk moest je, gillend van pret en met hoog-opgetrokken broekspijpen, je plassend door het water zien te redden!

Marientje gooidde gauw haar sokken en schoenen uit. Moeder zocht een plaatsje aan de duinvoet. Ze wilde eens lekker lui zijn vandaag. Daar rende Marientje al weg in haar rood strandbroekje en wit truitje, de zee tegemoet. Net een dartel, jong hondje . . .

Bij de kinderen, die daar speelden, zag ze niet één kind, dat ze kende. Maar dat hinderde niets. Toen ze er genoeg van kreeg in het water te lopen, maakte ze een praatje met een jongen en een meisje, die bezig waren een fort te maken.

Het duurde maar even, of het meisje vroeg: „Kom je ons helpen?”

„Graag!” riep Marientje. „’k Zal even m’n schep halen!”

Toen het water het fort veroverd had, riep moeder haar. Ze gingen zwemmen. Hu, even voelde het water zo koud aan. Maar Marientje liet zich dadelijk dapper languit in het frisse water vallen. Toen was ze er meteen doorheen en had er geen last meer van. Lekker, om zo die golven tegen je rug te voelen kletsen. Steeds verder ging ze erin. Moeder hield haar goed in het oog,

dat ze niet te ver zou gaan. Daarachter waren de golven zo groot en zo sterk. Die konden je gemakkelijk omverwerpen. En dan trok de zee je steeds verder mee. Als Marientje al te driest werd, riep moeder haar terug of hield haar bij de hand vast.

Heerlijk opgefrist gingen ze zich weer aankleden. En wat smaakte toen die boterham! De fles karnemelk, die uit moeders tas te voorschijn kwam, was in een ommezentje leeg!

Tevreden lag Marientje na het eten een poosje stil op haar rug naar de blauwe wolken te kijken, die over haar heen zeilden. Toen ging ze haar speelkameraadjes weer opzoeken.

's Middags gingen ze, dwalend door de bossen en duinen, weer naar huis.

„Nog even op het Vuurtorenduin?” bedelde Marientje.

Dat was een hele klim. Maar als je eenmaal boven stond, vergat je al de moeite, die je had moeten doen. Want als je daar was, keek je over het hele eiland heen.

Dan zag je de Noordzee aan de ene, de Waddenzee aan de andere kant. Je kon Terschelling vandaag zo duidelijk zien, zelfs de huizen bij de Brandaris!

Aan de andere kant lag de Vliehors, die grote zandplaat, die aan de westpunt van Vlieland zat.

„Er moet een groot schip op de Vliehors liggen,” zei moeder.

„Dat is er in die vreselijke stormnacht op geworpen. Ik kan er van hieruit niets van zien. Maar misschien kunnen we er wel eens naar toe gaan, als het er dan nog ligt.”

„Hè, ja!” riep Marientje. „Mogen Janneke en de anderen dan ook mee?”

„Dat zullen we wel eens zien,” zei moeder.

Ze keken weer naar de haven en nu zagen ze de boot om de punt heenvaren.

„'t Wordt tijd om naar huis te gaan,” zei moeder, „er moet nog eten gekookt worden.”

„We gaan morgen toch naar de boot om Janneke te halen?” vroeg Marientje.

„Natuurlijk! Wij staan aan de steiger, als ze komen.”

Met grote sprongen vloog Marientje, gillend van plezier, de steile helling van het hoge duin af.

Plof, daar lag ze beneden languit in het zand. Ze lachte nog, toen moeder met iets minder vaart naast haar neerplofte. Samen lachten ze nog een poos na.

„Foei,” zei moeder ten slotte, „ik zal me nog eens weer door jou het Vuurtorenduin laten opslepen . . .”

Eindelijk krabbelden ze weer overeind en liepen naar huis.

5. SPEELKAMERAADJES

De volgende morgen werd Marientje wakker door een zacht gekrabbel tegen de kamerdeur. Voorzichtig, om moeder niet wakker te maken, kroop ze uit haar „koets”. Zachtjes opende ze de kamerdeur. Hu, wat schrok ze! Iets warm en zachts liep over haar blote voeten.

Verschrikt deed ze een stap achteruit. Het was het poesje, dat met haar spelen wilde. Het tikte met z'n pootjes tegen haar tenen. „Sst, Rekel,” fluisterde ze. Ze probeerde de wildebras te pakken. Maar, ritselend over de rieten mat, vluchtte die de kamer in. Eindelijk had ze hem gevangen en zette hem op het kussen in de leunstoel neer.

Ze keek op de klok. Al zeven uur! Dan mocht ze zich wel gaan aankleden en naar buiten gaan. Thuis mocht ze dat niet zo vroeg, maar hier wel. Voorzichtig zocht ze haar kleren bij elkaar en was in een wip aangekleed. Met Rekel op de arm liep ze naar buiten. De zon scheen en in de tuin was mevrouw Bloem al aan het werk.

„Goedemorgen, mevrouw Bloem,” riep Marientje, „die stoute Rekel heeft mij wakker gemaakt.”

„Zo'n rakker!” zei mevrouw Bloem. „Hij is zeker de deur uitgeglipt, toen mijn man eruit ging. Ik heb hem al overal gezocht.

Dit poesje bezorgt mij heel wat meer werk dan het zwartje van vorig jaar, hoor! Heb je trek in een wortel?"

En of! Een wortel zo vers uit de tuin kreeg je niet alle dagen in de stad. Mevrouw Bloem ging met haar naar het wortelbed en trok er een kanjer van een wortel uit.

„Ga die even goed afspoelen,” zei ze. „Laat Rekel maar zolang bij mij, terwijl ik de wortels voor het middageten eruit haal.”

Al knabbelend op de zoete oranjewortel, kwam Marietje bij haar terug.

„Mag ik Rekel mee uit wandelen nemen?” vroeg ze.

„Dat is goed. Maar pas op, dat hij je niet ontsnapt, hoor!”

Met Rekel op de schouder en de wortel in de hand, liep ze langs het smalle paadje van de groentetuin. Ze deed het hekje open en klom tegen de dijk omhoog.

Van zo'n heerlijke zomermorgen moest je vanzelf wel blij worden. Je moest van pure vreugde iets mals doen. Daarom pakte ze Rekel en zwaaide hem hoog boven haar hoofd. Toen zette ze hem weer op haar schouder en zo wandelde ze de kant van de steiger uit. Daar was het Trompshuis, nu de achterkant. Het lag daar zo mooi, half verstopt achter de knoestige, oude appelbomen. Er stond een leuk huisje achter in die oude tuin, aan de voet van de dijk. Een houten huisje met één kamer, die zo hoog gebouwd was, dat je, als je erin was, juist over de dijk kon kijken op de Waddenzee. Je kon alleen maar in die kamer komen, als je langs de houten buitentrapp op de veranda klom. Van buiten zag het er oud en verwaarloosd uit. Maar voor de ramen hing frisse, rood- en witgeblokte gordijntjes. Binnen hing een ouderwetse petroleumlamp.

Marietje kon nooit laten even naar binnen te kijken, als ze erlangs kwam. Nu bleef ze, met Rekel op haar schouder, er ook

voor staan kijken. O, als dat eens hun speelhuisje mocht zijn . . . Een speelhuisje voor haar en Janneke en Kees en Niek. Waar je zo echt zou kunnen spelen, dat je mevrouw was en visite zou krijgen. En wat zou je heerlijk verstoppertje kunnen spelen in die grote tuin! Ze zag al een fijn plekje, waar ze zich prachtig zou kunnen verstoppen. Daar, achter de put, onder die struiken . . . Marientje wist van moeder, dat het oude huisje een schilders-atelier was geweest van een mevrouw. Die woonde in het Trompshuis. Nu was ze gestorven. Maar binnen in het mooie, oude huis hingen nog veel van haar schilderijen. Hier had die dame dus vaak gezeten en over het Wad gekeken en dat in mooie kleuren geschilderd. Ze was uit een ver land gekomen, uit Noorwegen. Maar ze was haar man gevolgd naar dit eiland en was ervan gaan houden.

Mevrouw Bloem vertelde nog vaak van vroeger, dat zij als jong meisje van die schilderes handwerken had geleerd. Die vroeg de dorpsmeisjes bij zich en leerde hun de mooie handwerkjes, waar ze ook zo knap in was. En dan vertelde ze die meisjes uit de bijbel. Van haar Heiland, die zijzelf zo liefhad.

Mariantje stond daar in het zonlicht nog steeds naar het huisje te kijken.

Het was haar droomhuisje, waar ze 's avonds in bed eindeloos verhalen over kon bedenken. Dan dacht ze hoe op zekere dag de dame, aan wie het huisje hoorde, tegen haar zou zeggen: „Mariantje, hier is de sleutel van het huisje. Jij mag er de baas van zijn, zolang je op Vlieland bent.” En dan ging ze liggen bedenken wat ze er allemaal zouden spelen. Ze zouden er echt pannekoeken gaan bakken en ze zouden . . .

Mariantje stond op die vroege morgen daar voor dat huisje al zó te dromen, dat ze helemaal vergat Rekel vast te houden.

Tjoep, die sprong met een grote boog van haar schouder en holde met grote sprongen achter een geel vlindertje aan.

In plaats van in het droomhuisje te spelen, moest ze nu op de poesejacht gaan!

Het duurde nogal een tijdje, die wilde jacht achter dat roodbruine staartje aan. Maar eindelijk had ze Rekel weer. Nu maar gauw naar huis. Zou moeder al wakker zijn? Ze had zin in een boterham en ook wilde ze aan moeder van haar droomhuisje vertellen.

Die middag gingen ze al vroeg naar de steiger. De boot kwam nog lang niet aan. Maar Marientje wilde er graag op tijd zijn. Stel je eens voor, dat ze er niet zou zijn, als Janneke aankwam!

Bovendien, bij de steiger was ook veel te beleven. Als het laag water was, kon je zo fijn op de stenen pieren voor de boswachterswoning lopen. En wat was daar niet allemaal te vinden! Mossels en zandanemonen! Die zaten tussen de stenen in het zand en leken op bloemen, maar het waren eigenlijk diertjes. Je moest heel goed zoeken om ze te vinden. Maar als ze honger hadden en zich openden, zag je de kleine „bloemetjes” wel. Kwam je er met een stokje aan, dan sloten ze zich snel weer en kropen weg in het zand.

En dan die leuke, pietepeuterig kleine krabbetjes, die je gemakkelijk vangen kon. Maar die grote krabben, brrr, dat leken wel monsters! Toch wel leuk om te zien hoe ze zich vliegensvlug in het zand konden graven, als ze onraad bespeurden.

Terwijl Marientje ijverig naar al die wonderdingen zocht, zat moeder op het walletje bij de bosrand te borduren en onder-tussen te genieten van de frisse zeewind, de wijde verten en van het blijde geroep van de vogels.

Af en toe dook Marientjes blonde hoofd boven de zwarte dijk-rand uit. Dan kwam ze bij moeder om haar gevonden schatten te laten zien. Ze wilde graag weten hoe al die dingen heetten. Soms wist moeder het ook niet, maar dan zei ze: „We zullen het vanavond samen eens opzoeken in het Verkade-album of in dat andere boek, dat je pas gekregen hebt.” Zo leerden moeder en Marientje er elk jaar op een plezierige manier weer namen bij. „Zo krijgen we een schat, die niemand ons ooit af kan stelen,” zei moeder.

Altijd opnieuw waren er weer wonderen in de natuur te ontdekken, die geen mens, hoe knap ook, kon namaken. God alleen kon die wondere dingen scheppen.

Het wachten duurde Marientje helemaal niet lang. Ze zag de boot pas, toen die al om de haven gezwaaid was. Juichend ging ze moeder roepen. Die kwam nu ook op het piertje. Samen stonden ze daar op het eind, bij het houten baken. Want vlak erachter lag de diepe vaargeul. Daar kon de boot, ook bij laag water, tot aan de steiger varen.

Het behoorde tot de kleine feesten van Vlieland op dat piertje alvast de mensen toe te zwaaien, als je iemand van de boot ging halen.

De boot kwam al dichterbij. Janneke zou daar vast tussen dat groepje kinderen staan. Marientje tuurde en tuurde . . . Hu, daar schrok ze nu zelf toch ook nog, toen de kapitein de stoomfluit liet blazen: Toet, toe-oet! Toet, toe-oet, toe-oet!

O, kijk, dat meisje daar kon Janneke wel zijn. Marientje begon te zwaaien en het meisje wuifde terug. Die jongen naast haar moest Kees zijn. Die begon ook al te zwaaien. Ze maakte een toeter van haar handen en zo hard ze kon riep ze: „Jannekeeeeeee! Jannekeeeeeee!”

Nu was de boot al voorbij. Ze moesten gauw maken, dat ze bij de steiger kwamen, voordat de mensen van de boot afgingen!

Met haar lange, blote benen holde Marientje vooruit. Moeder kwam wat kalmer achter haar aan. Er was nog tijd genoeg. Maar ze begreep best, dat Marientje haast niet wachten kon tot ze bij haar vriendinnetje was . . .

Er stonden heel wat mensen bij de boot en het was overal een blij geroep en gezwaai van familie en vrienden, die elkaar zagen staan. Een gezellige drukte!

De platte vrachtwagen van baas Bos stond te wachten. Baas Bos bracht altijd de koffers van de gasten naar de duinhuisjes en de kampeerboerderij. Er stonden ook hotelknechtjes met handkarretjes op hun gasten te wachten.

Ha, daar kwam Janneke de steiger aflopen. Marientje holde haar tegemoet. En hoewel de beide vriendinnetjes het hele jaar naar elkaar verlangd hadden, waren ze nu toch heel even verlegen. Ze hadden elkaar ook in zo'n tijd niet gezien. Maar lang duurde die verlegenheid niet, hoor!

Marientje hielp Janneke haar koffertje dragen. Kees en Niek

kwamen er ook al aan met hun ouders en oma, die ook elk jaar meekwam. Het was een hele begroeting. De koffers werden op de wagen van baas Bos gezet en met elkaar wandelden ze door het dorp naar huis.

Maar bij de dorpsstraat misten ze ineens de twee meisjes. En toen ze zoekend om zich heen keken, zagen ze de twee vriendinnetjes, met de armen om elkaars schouders geslagen, over de dijk naar huis wandelen.

„Laat ze maar gaan,” lachte moeder. „Die hebben elkaar zoveel te vertellen! De hele winter heeft Marientje naar Janneke verlangd.”

„En Janneke naar Marientje,” vertelde tante Ans. „Het is fijn voor ze, dat we er weer in dezelfde tijd zijn als jullie.”

Wat kwamen er nu heerlijke dagen! 's Morgens vroeg, als moeder en Marientje nog sliepen, stond Janneke soms al in Marientjes slaapkamer. Want de achterdeur stond altijd open, dus kon ze zo maar naar binnen stappen.

Dan duurde het maar een ogenblik, of Marientje was ook aangekleed. Samen liepen ze door de groentetuin en even later hingen ze aan de stangen van het hek aan de binnenkant van de dijk te spartelen en allerlei kunstjes te doen.

„Zeg, ken je dit kunstje al?” riep Janneke en floep! hing ze aan haar knieën. Natuurlijk moest Marientje dat ook dadelijk proberen. Hun vrolijk geroep en gelach klonk door de tuin tot in het huis. Het duurde niet lang of Kees en Niekie waren ook van de partij en het werd een wilde pret.

Niekie was een vrolijke robbedoes. Hij deed niets liever dan een robbertje vechten of rollebollen in het hooi, dat in kleine bultjes op de dijk te drogen lag.

Nu kroop hij ook boven op de dijk en nam een grote armvol hooi, die hij over Marientjes hoofd smeed. Proestend onder die kriebelige vracht probeerde zij alles van zich af te gooien. Ba, wat prikte dat in haar hals en op haar armen!

Janneke bevrijdde eerst haar vriendinnetje van al dat prik-hooi en holde toen haar ondeugend broertje achterna. Die was onder-tussen de dijk afgerend, het smalle paadje langs. Maar in het nauwe gangetje tussen twee huizen kreeg ze hem te pakken. Triomfantelijk sleurde ze de tegenstribbelende jongen mee en toen kreeg hijzelf zijn deel van het hooi! Je zag van hem nu niets meer dan een paar trappelende, blote benen in gymnastiek-schoenen, en een paar armen, die probeerden dat hooi van z'n bol te halen. Maar steeds, als je er z'n witte kuif door zag komen, had hij zijn nieuwe portie alweer te pakken.

Kees, Marientje en Janneke konden haast niet meer van het lachen. Toen kregen ze medelijden met die hooipruikebol en veegden al die prikdingen van hem en zichzelf af. Gierend van pret vielen ze samen in het hooi neer. Tot hun magen begon-nen te knorren en ze eerst maar eens een stevige boterham bij hun moeders gingen halen.

Er waren maar weinig ogenblikken van de dag, dat ze niet bij elkaar waren. Als het regende, gingen ze samen iets knutselen of spelletjes bedenken, die ze bij de tafel konden doen.

Soms ook kropen ze allemaal met elkaar om de grote tafel in het roefje. Zo noemden ze het gezellige achterkamertje met het schuin aflopend dak. Soms vertelde oom Kees een spannend ver-haal.

Moeder, oma en tante Ans zaten vaak wat te lezen. Ook de kin-deren haalden hun boeken wel eens te voorschijn.

Gelukkig waren er maar weinig regendagen en meestal waren ze samen op het strand.

Mariantje vertelde, dat ze meneer van school een verzameling schelpen had beloofd en nu hielpen ze haar allemaal mee om bijzondere schelpen te zoeken. In haar boek zochten ze de namen ervan op. Zo had ze al een hele verzameling in een doosje. Ze legde ze voorzichtig in een laag watten neer. Want sommige waren zo teer. Vooral die roze en citroengele. Ze had een paar pietepeuterig kleine schelpjes, die je haast niet kon zien, zo klein. Maar het meest trots was ze op een zwaardschede. Die langwerpige schelp vond je niet veel en meestal waren ze ook nog kapot. Maar deze was nog helemaal gaaf. Wat zou meneer daar wel van zeggen?

Bij het pootjebaden was het ook een geliefkoosd spelletje wie de mooiste schoenen van zeeschuim aan kon trekken. Soms brachten de golven een rand van schuim op het strand. Daar liepen ze dan met blote voeten door en het was de kunst daarvan de sierlijkste schoenen te maken. Dat leken soms wel bontlaarsjes! Andere kinderen gingen het spelletje nadoen. Zo werd het een vrolijke schuimschoenenparade, waar de grote mensen lachend naar stonden te kijken.

6. NAAR LANGE PAAL

Op een goeie dag gingen ze naar de boot om een logé van de Oosterhofjes te halen. Het was Flip, een zoontje van een vriend van oom Kees.

Flip was wel een paar jaar ouder dan Kees, maar ze konden samen best opschieten. Nu had Kees dus een vriendje, net als Janneke Marientje als vriendinnetje had. Niekie speelde met allemaal. Of soms bleef hij ook wel graag bij z'n moeder en oma. Omdat er nu een grotere jongen bij was, mochten ze ook wel zonder de grote mensen lange wandelingen maken.

„Flip,” zei oom Kees, „jij bent de oudste en hebt dus de verantwoordelijkheid voor de anderen. Beloof je me, dat jullie geen roekeloze dingen zult doen? Vooral niet in zee gaan, als wij er niet bij zijn!”

Flip keek oom aan en zei toen: „Dat beloof ik u.”

En zo kwam het, dat die vier uren alleen door de duinen en de dennenbossen zwierven. Na zo'n lange wandeling kwamen ze moe, maar met allerlei verhalen thuis. De grote mensen luisterden met plezier naar hun avonturen.

Eens hadden ze fazanten gezien en een andere keer een stelletje heel jonge konijntjes in een duinpan.

Flip vertelde: „We lagen met ons vieren heel stil boven op de

rand van het duin en de konijntjes speelden in de diepte. Ze merkten ons helemaal niet; het was enig om te zien! 't Was net een troepje kinderen. Toen fluisterde Marientje: „'t Lijkt wel een kleuterklasje!” Daar moesten we allemaal zo om lachen en toen hoorden ze ons. Roets, daar verdween het stel meteen in hun holletje . . . U had al die witte wipstaartjes achter elkaar eens moeten zien!”

„En raad u eens, mams, wie we onderweg tegenkwamen?” vroeg Marientje.

Moeder kon het niet raden.

„Jona!” riep Marientje, „en hij kende me ook nog! Hij sprong aldoor zo tegen me op, dat ik bijna ondersteboven rolde. En van mevrouw kregen we allemaal een snoepje!”

„Jullie hebt dus maar een beste dag, hè,” zei oom Kees.

„En of!” vonden ze.

Op een andere dag brachten ze een jonge scholekster mee naar huis. Die was z'n ouders kwijt en kon nog niet eens vliegen. Het was nog zo'n klein diertje, een donzig handjevol. Wat witte veertjes en zwarte vleugeltjes.

Flip liet hem op de witte tuintafel lopen en samen keken ze naar het beestje, dat ook wat moeilijk liep.

Toen lieten ze Niekie op hem passen en gingen in het Wad voedsel voor hem zoeken. Pieren en andere dieren, die hij wel zou eten, dachten ze. Tante Ans gaf hem ook geweekt brood. En werkelijk, het dier at er goed van. 's Nachts mocht hij in de keuken.

„Als jullie tenminste zelf z'n vuile rommel opruimen!”

Dat beloofden ze. En wat vonden ze het allemaal fijn, toen ze zagen, dat de jonge, zwakke scholekster groeide en sterk werd.

Toen vond oom Kees het beter, dat het dier z'n vrijheid terugkreeg. Ze vonden het wel even jammer, dat ze nu niet langer voor hem mochten zorgen. Maar ze begrepen ook, dat het diertje in de duinen en aan het strand bij de andere vogels hoorde. Daarom brachten ze hem samen weg en zetten hem, ver van het dorp, op een hoog duin neer. Nu hoopten ze maar, dat andere voorbijvliegende scholeksters het jong zouden merken en het mee zouden nemen.

Zo beleefden ze iedere dag weer iets anders. En hun wandelingen werden steeds langer.

„Mogen we vandaag eens verder dan het laatste ruitepad?” vroeg Kees. „Daar is Flip nog nooit geweest.”

„Als jullie dan maar niet verder gaan dan het pad langs Lange Paal. Dan komen jullie langs het duinpad terug. En om twee uur moeten jullie weer thuis zijn. Dan is het hoog water en gaan we samen zwemmen.”

Mariantje ging ook even vragen of ze mee mocht. Moeder vond het wel wat ver naar Lange Paal. Maar omdat Flip er ook bij was, mocht het.

Ze gaf Mariantje in haar schoudertas een paar boterhammen mee en een stuk koek. Ook de anderen hadden brood in de rugzak meegekregen.

Daar gingen ze, vrolijk babbelend, op stap. Niekie had ook wel graag mee gewild. Maar moeder zei, dat zijn benen nog niet lang genoeg waren voor zo'n verre tocht. Hij keek wel een beetje sip. Maar toen oma hem een mooi verhaal beloofde, was hij meteen getroost en wuifde de anderen na.

Ze stapten stevig door. Het was nu nog niet zo warm. Onder-tussen vertelden ze elkaar allerlei over hun eigen school en stad. Flip vertelde over Tilburg en de mooie bossen bij de stad.

Marientje over Groningen en de fietstochtjes, die je in de buurt kon maken.

Toen vond Kees, dat hij maar wat over Amsterdam moest opscheppen. „Wij hebben Artis en jullie niet!”

„Och, wat!” zei Flip minachtend. „Wat is dat nu, zo'n paar beestjes in hokkies! De moeite waard! Nee, dan Tilburg, waar ze de mooiste stoffen maken in de fabrieken . . . En ook wol!”

„Haha,” lachte Marientje hem uit, „hoe kunnen jullie nu wol maken! Wol groeit toch zeker als schapevacht? Dat kan toch geen mens maken!”

„Nou ja,” bromde Flip, „van die schapewol spinnen ze bij ons het garen en dat wordt in mooie kleuren geverfd. Dan kan jouw moeder er een trui van breien voor jou!”

„Dan moet je het ook maar goed zeggen,” plaagde Marientje. Stilletjes gaf ze Janneke een duw en een knipoogje. Samen giechelden ze om Flip, die een beetje beledigd keek. Die verbeelde zich maar, dat hij alles wist, omdat hij ouder was dan zij. Flip keek woedend naar de twee meisjes. Dat Marientje hem had verbeterd, kon hij niet best hebben. Dat nest, dacht hij bij zichzelf. Wacht maar . . .

Wat Flip dacht, wist Marientje niet. Maar ze kon aan zijn gezicht wel zien, dat het niet veel goeds was.

„Wij hebben iets wat jullie in Tilburg en Amsterdam niet hebben,” plaagde ze verder.

„Wat dan?” Dat moest Kees weten! In Groningen iets, wat in Amsterdam niet was? „Bestaat niet!”

„Bestaat well Onze Martinitoren is hoger dan de torens van jullie in Tilburg en Amsterdam!”

„De Dom van Utrecht is toch zeker de hoogste toren?”

Ziezo, daar had hij Marientje even fijn te pakken, vond Flip.

„Och, jô,” zei Marientje, „ik zei toch niet, dat wij de hoogste toren hadden, maar dat die hoger was dan die van jullie!”

Kees en Flip keken elkaar aan. Moest dat nest het nu beslist van hen winnen?

Janneke had al die tijd niets gezegd. Ze was niet zo opschepperig als de anderen en hield ook niet van kibbelarijtjes. Maar ze zag aan het knipoogje, dat Marientje haar stiekem gaf, dat die het ook niet meende. Gelukkig!

„Dan komen wij die beroemde Martini eens bekijken,” zei ze.

„Hè ja,” ging Marientje daar dadelijk op in. „Ik vraag, of jullie eens bij ons mogen komen logeren! Dan gaan we hem samen beklimmen, zo hoog als we mogen gaan. Je kunt er zó ver kijken, wel tot aan de Waddenzee, als het mooi weer is.”

„Mag ik ook mee?” vroeg Flip, „of wordt jullie huis dan te vol?”

„Als Kees en jij op de zolder slapen, kan het best,” meende Marientje. „Ik zal het vanavond meteen aan moeder vragen!”

En dat leuke plannetje deed hen al het vorige gekibbel vergeten. Vrolijk pratend liepen ze verder langs de lange Postweg.

Flip dacht: Ik vind het toch wel een leuke meid!

En Marientje, met de arm om Jannekes schouder heen, dacht: Ik wou, dat zij mijn broertjes en zusje waren . . .

Ze hadden al een eind gelopen, toen ze achter zich het geklep van paardehoeven en het gebolder van een wagen op de weg hoorden.

Ze keken om. „Het is baas Bos,” riep Marientje blij. „Zullen we vragen, of we mee mogen rijden?”

„Ja,” juichten de anderen, „’t mag vast wel! ’t Mag van baas Bos altijd wel!”

Toen hij de kinderen aan de kant van de weg zag staan wachten,

begreep Bos al wat ze wilden. Het witte paard hield dan ook stil bij de plek, waar zij stonden.

„Moeten jullie soms ook naar het Posthuis?” vroeg hij. „Dan kunnen jullie meerijden. Stap maar op!”

Naar 't Posthuis? Maar dat was nog veel verder!

„We moeten naar Lange Paal,” zei Kees.

„Nou, dan ga je maar zover mee. 't Treft, dat de wagen bijna leeg is. 'k Moet kampeerspullen halen van 't Posthuis, voor de middagboot. Kom d'r maar op!”

Hup, in een wip zaten ze boven op de wagen. Er lagen alleen wat volle plunjezakken op. Daar gingen Janneke en Marietje lekker lui op liggen. Fijn ging het, zo op je rug op die bolderende wagen. Als je wat tegen elkaar zei, trilde je stem zo lekker mee!

En zo konden ze meteen wat uitrusten. Ze hadden al een aardige tippel achter de rug en hadden nog niet gerust.

Kees en Flip zaten elk aan een kant van baas Bos en hielden een echt mannengesprek over paarden. Om beurten mochten ze de teugels vasthouden. Bos had wel aardigheid in zijn gezelschap.

Hij hield veel van kinderen en hij had er ook bijna altijd een paar op de wagen. Als die tenminste niet te beladen was met vracht. Hij vond het een gezellige tijd, als het dorp vol gasten was. Maar het was dan ook een heel drukke tijd voor hem.

Mariantje kwam met haar koek voor de dag en natuurlijk moest baas Bos ook een stuk. Daarvoor nam hij zijn pruim tabak even uit de mond . . .

Mariantje en Janneke hadden in een ogenblik hun koek op.

Mariantje wilde juist ook nog een boterham uit haar tas halen. Flip zag het en zei: „Je kunt beter je boterham nog bewaren tot straks.”

Hè, ze had er juist zo'n zin in! Maar ze deed toch wat Flip zei. Was dat, omdat ze nogal tegen hem opzag, al plaagde ze hem veel? Of omdat moeder, voordat ze vanmorgen op stap gingen, gezegd had: „Je moet maar naar Flip luisteren, die is de oudste”? De meisjes gingen maar weer lui op hun rug liggen. Ze deden hun ogen dicht en lieten de zon op hun gezicht schijnen. Zo zagen zij dus niet, dat de wagen het pad bij Lange Paal voorbij bolderde.

En de „mannen” dan? Die letten in het vuur van hun gesprek ook niet op. Kees mocht juist de teugels weer vasthouden en Flip, die niet wist waar dat pad precies begon, vertelde net iets leuks aan baas Bos, zodat die er ook helemaal niet aan dacht . . .

Pas toen Mariantje na een poos vroeg: „Is het nog ver naar Lange Paal?”, merkten ze het.

„Ho,” riep Bos meteen tegen het paard, dat gehoorzaam stilstond. „Ja, nu moeten jullie wel weer een eind teruglopen. Of met mij meerijden naar het Posthuis en daar wachten tot ik met m'n vrachtje terugrijd.”

„Ja, zeg,” riep Flip dadelijk, „laten we dat doen!”

„Maar we mochten niet verder dan Lange Paal,” zei Janneke. „Nou ja, maar als we nu toch met baas Bos terug kunnen rijden, zijn we ook op tijd weer thuis. Dan maken we die andere wandeling morgen!”

Kees had ook veel zin om mee te rijden. Wat gaf het eigenlijk, als ze toch op tijd terug konden zijn?

Marientje vond, dat ze maar moesten doen wat Flip besliste. Maar Janneke zette een benauwd gezicht. „We hebben beloofd, dat we niet verder zouden gaan, 't mag vast niet!”

„Wat ben jij een zeurpiet,” zei Kees knorrig.

Janneke keek verdrietig voor zich.

Baas Bos hoorde niets van hun gesprek. Die verschikte wat aan het hoofdstel van het paard en vroeg toen: „Nou, moeten jullie nog verder mee?”

„We gaan mee,” besliste Flip toen.

Baas Bos klom op de wagen, klakte met z'n tong en het witte paard begon weer te draven.

Toen Janneke maar stil voor zich uit bleef kijken, zei Marientje tegen haar: „Als Flip het toch goedvindt, zal het ook wel goed zijn. En het is ook zo lekker om mee te rijden!”

Dat moest Janneke wel toegeven. En al gauw babbelde ze weer vrolijk met Marientje.

„Hebben jullie de Virgo al gezien?” vroeg Bos aan de jongens. Nee, ze hadden in het dorp al veel over het grote schip horen spreken, maar ze waren er nog niet geweest.

„Het zit er nu al een halfjaar,” vertelde Bos. „Er wordt hard aan gewerkt om het schip weer vlot te krijgen. Het zal nu wel niet zo lang meer duren.”

„Ik heb in het dorp een paar jongens gesproken, die erop zijn geweest,” zei Kees. „Ze mochten van de kapitein de hele boot

bekijken. Dat zou ik ook best willen! Kun je er gemakkelijk naar toe lopen?"

„Het kan wel,” antwoordde Bos, „als je langs de handwijzers loopt, in de richting van het reddingshuisje. Daar ligt het niet zo ver vandaan. Maar je moet wel oppassen, dat je op de plaat niet verdwaalt. Dat kan gevaarlijk zijn, omdat die bij hoog water voor een groot deel onderloopt. Jullie moeten er maar eens met je vader naar toe gaan. Als je er niet goed bekend bent, is 't voor jullie niets gedaan.”

„Kun je de Virgo bij het Posthuis al zien liggen?" vroeg Kees.

„Bij 't Posthuis niet. Maar als je langs de meeuwenduinen naar 't laatste duin loopt, zie je het in de verte liggen.”

„Dan gaan we er even naar kijken straks. Ja, jongens, we gaan de Virgo zien!” riep Kees opgewonden.

„Als je maar weet, dat ik niet langer dan een uur bij het Posthuis ben en ik niet op jullie wachten kan,” waarschuwde Bos.

„Is het ver naar het laatste duin?" vroeg Flip.

„'n Klein kwartiertje op jonge benen.”

„Die hebben we,” lachte Flip. „Nou, dan kan het immers best. 'n Halfuur heen en terug, daar even blijven, dan zijn we nog vroeg genoeg terug.”

Een schip op het strand! Daar kon hij de jongens op school na de vakantie eens van vertellen!

Ze reden al door Bomenland. Na de open vlakte was het prettig door dit stuk bos te rijden. En na het bos zagen ze al gauw het Posthuis. Het frisse, rode dak van de kampeerboerderij ernaast stak helder af tegen de gelige duinen rondom en tegen de blauwe lucht.

Toen het paard bij de boerderij stilhield, klommen ze van de wagen.

„Dag, baas Bos! Dank u wel, hoor, en tot straks!”

„Tot straks, jongens, en zorg vooral, dat jullie op tijd terug bent!”
Hij verdween naar binnen en zij liepen de weg af langs de meeuwenduinen.

Er vlogen meeuwen krijsend boven hun hoofden.

„Nu waarschuwen ze elkaar, dat er onraad is,” zei Marientje.

„En als je er in de broedtijd komt, fladderen ze zo dicht om je hoofd, dat je er bang van wordt. Dat was het vorig jaar ook zo. Toen ben ik er met moeder en een oom en tante geweest. We vonden nesten met eieren en ook jonge meeuwen. Ik kon haast niet geloven, dat het jongen waren van zilvermeeuwen. Ze hadden zulke grauwe veren! Ik vond het net kippen.”

„Je mag toch niet in de broedduinen?” vroeg Flip.

„Niet, als het broedtijd is. Maar het vorig jaar waren we hier al heel vroeg. Meneer Bloem is immers bij de vogelwacht? Die vertelde ons wanneer je er voor 't eerst in mocht. Toen waren er hier en daar nog nesten met jongen en eieren. En bij het moerasje zaten wel duizend sterntjes!”

„Hoe ken jij toch al die vogels?” vroeg Flip. Er klonk een tik-keltje jaloersheid in zijn stem, maar ook bewondering. Al wilde hij dan niet toegeven, dat zo'n meisje, jonger dan hijzelf, meer zou kunnen weten dan hij!

„O,” antwoordde Marientje bescheiden, „dat weet ik niet van mezelf, hoor. Moeder kent ook heel wat vogels en de meeste leer ik van meneer Bloem. Die weet er natuurlijk heel veel van. In de broedtijd zit hij altijd in de duinen. Hij moet er dan de wacht houden om te zorgen, dat de vogels rustig kunnen broeden.”

En ze wees hun de verschillende vogels aan, die roepend en schreeuwend boven hun hoofden zweefden. De kokmeeuwen, de zilvermeeuwen, de sterntjes, de scholeksters.

„Een keer hebben we een bergeend met elf jonkies gezien,” vertelde ze. „Dat was zo'n leuk gezicht! Ze zwommen niet ver van de glooiing af, je weet wel, dat lage dijkje voorbij het dorp. Die bergeenden hebben zulke mooie kleuren.”

„'k Wou, dat ik er ook eens een zag,” zei Kees. „Maar ik heb wel eidereenden gezien met jongen.”

„O ja, die kun je elke avond op het Wad zien, bij grote troepen. Meneer Bloem zegt, dat die vogels in ons land zeldzaam zijn en alleen op Vlieland broeden. Daarvoor komen ze helemaal uit Groenland en IJsland vliegen.”

En zo, pratend over al dat bijzondere uit de vogelwereld, kwamen ze bij het laatste duin. De tijd was hun helemaal niet lang gevallen.

Maar nu dachten ze opeens weer aan de Virgo, waarvoor ze eigenlijk hier gekomen waren. Ze klommen het duin op. Daar lag de Vliehors voor hen, die gele zandwoestijn. Ze stonden er alle vier even stil van te kijken. Flip vooral, die dit nog niet eerder gezien had. Maar ook de andere drie, al waren die hier al eens eerder geweest.

Die geweldige zandvlakte, met niets dan de lucht en de zee, die je niet eens overal kon zien.

„'t Lijkt de Sahara wel!” riep Flip, die op school al van Afrika geleerd had. „Maar ik zie geen kamelen!”

„Ik zie de Virgo!” riep Kees uit. „Kijk, daar! Recht vooruit!”

Hun ogen zochten de horizon af. Ja, daar zagen ze wazig de omtrek van een groot schip op het zand.

Ze gingen naast elkaar op het duin zitten.

Voor hen lag de Vliehors, wijd en blinkend in de felle zon. En achter hen, ver achter hen, het pad langs Lange Paal, waar ze niet voorbij hadden mogen gaan . . .

7. AVONTUUR OP DE VLIEHORS

„k Heb honger,” zei Marientje, „ik neem een boterham!” Ook de anderen voelden hun magen knorren. De rugzak en schoudertas werden opgedaan en het brood eruit gehaald. Onder het eten had Kees geen oog van de Virgo af. Flip ook niet. Allebei dachten ze hetzelfde, maar zeiden het niet.

Toen Flip zijn laatste hap naar binnen geslikt had, zei hij: „De Virgo ligt niet zo ver weg als ik dacht. We zouden er eigenlijk best naar toe kunnen wandelen!”

„Net wat ik ook dacht!” riep Kees.

„Hè, ja!” zei Marientje, „eens even op dat schip te kijken lijkt me enig!”

Maar toen Janneke verschrikt zei: „Dat mag vast niet! We zijn toch al te ver gegaan!”, moest ze haar wel gelijk geven. Zij zou het van moeder ook beslist niet mogen.

„Het kan niet,” zei ze. „We kunnen nooit zo vlug terug zijn. Dan kunnen we niet met baas Bos meerijden en dan komen we veel te laat thuis.”

„Flauwe meiden!” bromde Flip. „Het kan immers best. We hebben het stuk van het Posthuis naar hier vast in minder dan een kwartier gelopen. Naar de Virgo is het zeker niet verder dan tien minuten. We komen natuurlijk direct weer terug en zijn dan beslist nog wel op tijd bij baas Bos.”

„Maar Bos zei, dat het niet vertrouwd was om alleen te gaan,” zei Janneke. „En vader heeft toch gezegd, dat we er met hem nog eens naar toe gingen.”

„Verdwalen kunnen we niet,” meende Flip. „Kijk maar, we lopen gewoon recht op het schip af. Je ziet het immers aldoor liggen.”

Kees hielp Flip ook nog een beetje. „Als we wachten, tot vader meegaat, kan het schip al wel weer weg zijn. De jongens in het dorp zeggen, dat het elke dag vlot kan komen en baas Bos zei het ook nog.”

Het was allemaal waar wat de jongens zeiden.

De meisjes keken elkaar weifelend aan.

„Doen?” vroeg Marientje.

Even aarzelde Janneke. Het was zo verleidelijk. Maar toen zei ze heel beslist: „Nee, ik doe het niet. Het mag niet en het kan ook niet. We komen dan vast veel te laat!”

„Je bent een flauwerd,” zei Flip, die ongeduldig werd. „Het kan wèl!”

„Ik weet wat,” riep Marientje. „Gaan jullie dan! Dan wachten Janneke en ik hier!”

Dat leek hun een goede oplossing. Marientje is nog zo dom niet, vond Flip. Hij was blij, dat Kees en hij nu toch hun zin kregen. Toch voelde hij zich onrustig. Was het niet verkeerd wat ze gingen doen? Maar er kon toch niets gebeuren! Zonder de twee meisjes zouden Kees en hij veel vlugger kunnen lopen. 't Waren wel goede wandelaarsters, die twee, maar Kees en hij waren sterker en hadden langere benen.

„Dan gaan we maar,” zei hij, „ik laat de rugzak bij jullie. We komen dadelijk terug als we bij het schip geweest zijn.”

En daar gingen de twee woestijnreizigers. Af en toe keken ze om en wuifden naar de meisjes.

De afstand tussen hen werd steeds groter en eindelijk zagen Janneke en Marientje alleen nog een paar zwarte stippen.

Toen gingen ze schelpen zoeken. Maar ze vonden er niet een, die Marientje nog niet in haar verzameling had.

En de zon brandde op hun hoofden. Oei, wat was het hier toch heet!

Ze werden zo warm van het lopen in het hete zand, dat ze maar weer op de duinrand gingen zitten.

Waar zouden de jongens nu zijn? Ze tuurden met de hand boven hun ogen recht voor zich uit. Maar ze zagen geen zwarte stippen meer op het gele zand. Waar waren ze nu?

„Hé,” riep Marientje opeens uit, „zeg, kijk eens, ze lopen nu een

heel andere kant uit! Naar zee! Waarom zouden ze dat toch doen? Zo komen ze immers niet bij de Virgo?"

Nu zag Janneke het ook. De twee stipjes bewogen zich in de richting van de zee.

„Misschien vinden ze het wel te ver en komen ze terug,” zei ze. In haar hart hoopte ze dat vurig. Ze was er helemaal niet gerust op, zoals hun wandeling deze morgen verlopen was. En ze wilde maar, dat ze alle vier weer bij baas Bos op de wagen zaten en naar het dorp reden. . .

Toen zag ze Marientje ineens haar hand voor de mond houden, alsof ze heel erg schrok. Haar stem klonk ook angstig, toen ze zei: „Zeg, ik geloof, dat de zandplaat steeds kleiner wordt. Het water komt op!”

Het was, zoals Marientje dacht. De vloed kwam opzetten. Ze had onthouden wat Bos zei. Dat het gevaarlijk was, als je er niet bekend was en niet wist wanneer het water opkwam . . .

Onthutst keken de beide meisjes elkaar aan.

„Ik wou, dat we maar niet verder dan Lange Paal waren gegaan,” zei Janneke. „We hadden direct terug moeten gaan, toen we merkten, dat we er voorbij waren.”

Mariantje zei niets. Ze dacht erover na wat ze nu toch moesten doen. Hoe konden ze, als de jongens nu verdwaalden en in gevaar waren, hulp gaan halen? Ze wist het niet. Maar één ding wist ze wel, ze konden God vragen om hulp. Moeder had haar verteld dat ze altijd mocht bidden. Daarom zei ze nu: „Zullen we bidden, Janneke? Dat helpt altijd.”

„Doe jij het?” vroeg Janneke zachtjes.

Mariantje knikte. Ze dacht weer aan de beide jongens, die in gevaar waren en haar stem klonk, zacht en verloren in de wijde wereld daar: „Lieve Heer, U kunt Flip en Kees bewaren. Wilt

U hen helpen, zodat ze niet verdwalen en in het water komen? Om Jezus' wil. Amen."

Even bleef het heel stil. Toen keken ze weer, hand in hand, in de richting van de twee nu o zo kleine stipjes. Wat wilden de jongens toch, dat ze naar het water toe liepen?

Vanaf het duin, waarop zij stonden, zagen ze steeds meer en steeds grotere, glinsterende waterplekken op de zandvlakte komen. Voor en op zij en . . . achter de jongens! Zagen die dat dan zelf niet?

Ze zagen ook, dat de twee zwarte stipjes nu stilstonden. Begrepen ze nu, dat ze niet verder moesten, of . . . konden ze niet verder? En waarom keerden ze niet om? Konden ze soms niet meer terug?

In angstige spanning volgden de meisjes hun bewegingen. En opeens wist Marientje wat ze nu moest doen.

„Blijf jij hier op ditzelfde plekje zitten? Dan loop ik naar het Posthuis. Daar zijn vast wel mensen, die helpen willen."

„Moet ik hier helemaal alleen blijven?" vroeg Janneke angstig. Ze keek om zich heen. Hier alleen blijven in de wijde, akelig wijde, verlaten eenzaamheid, waar je niets hoorde dan alleen het geroep van de vogels, het schreeuwen van de meeuwen?

Maar Marientje zei zo beslist: „Het móet, Janneke, jij moet hier blijven om te kijken waar de jongens heengaan," dat Janneke niet tegen durfde spreken.

„Nou, goed dan!" zei ze.

„Ik zal heel hard lopen en zo gauw mogelijk bij jou terugkomen," beloofde Marientje.

Janneke wilde ook flink zijn. Als zij mee moest helpen, zou ze het ook zo goed mogelijk doen. Maar haar hartje klopte zo angstig. Zou alles wel weer goed komen?

Zo hard ze kon, liep Marientje door het mulle zand. Toen ze eenmaal op de weg gekomen was, begon ze te draven.

Langs de weg lagen de polders. Maar ze zag niemand. Zo straks, toen ze er met z'n vieren langs gewandeld waren, hadden ze er mannen aan het hooien gezien. Die waren nu zeker naar het Posthuis om te eten. Hoe laat zou het ook wel niet zijn?

Ze begon te hijgen van het harde lopen. Haar kleren plakten aan haar lichaam. O, wat was ze toch warm!

Ze zou wel even aan de kant van de weg willen gaan zitten om uit te rusten. Maar ze durfde niet. Ze móest doorlopen. Stel je voor, dat er iets met Flip en Kees gebeurde.

Voort holde Marientje weer in de brandende zon. Wat was die weg nu toch lang! Daarnet, met z'n vieren, was het maar zo kort geweest. Wat leek het haar al lang geleden, dat ze er nog zo vrolijk langs gewandeld waren.

Ze kòn niet meer. Haar hart bonsde zo! Eventjes stilstaan. O, kwam er toch maar iemand!

Maar eenzaam en verlaten lagen daar de meeuwenduinen en de polders. Over de weg vóór haar schoot een vlug konijntje ineens de duinen uit, de groene polders in. En plotseling werd de stilte verbroken door een luid geblaf. Een grote, zwarte hond joeg met grote sprongen het duin af, het vluchtende diertje achterna.

Een schel fluitje klonk. De hond hield onwillig z'n vaart in en bleef op de weg staan. Toen zag hij het meisje en kwam met grote sprongen, kwispelstaartend op haar af.

„Jona!” riep Marientje blij.

Als Jona hier was, waren z'n baas en z'n vrouw vast en zeker ook in de buurt.

Jona sprong tegen haar op. Hij legde z'n voorpoten op haar schouder. Z'n grote open bek was vlak bij haar gezicht.

Marientje zou dat anders erg griezelig gevonden hebben. Ze probeerde hem van zich af te duwen en riep: „Jona, waar is de baas? Ga het baasje halen! Toe, Jona, vlug!”

Maar Jona dacht er niet aan. Hij wilde met dat meisje van de boot spelen. De baas halen? Hij zou wel wijzer zijn! Hij was de baas ontsnapt! In de meeuwenduinen mocht hij niet vrij rondhollen en de jonge vogels aan het schrikken maken. Maar hij was er vandoor gegaan en met wilde sprongen achter dat konijntje aangerend. Nu hij het meisje gevonden had, dacht hij er niet over naar de baas en de leren halsriem terug te gaan. Spelen wilde hij met haar! Hollen en draven!

Maar daar klonk van achter de duinrand al een boze stem: „Jona, hier! Hier, zeg ik je, ondeugende hond!”

Jona sprong van Marientjes schouder en met z'n staart tussen de poten kroop hij achter haar. Hij wist wel, dat de baas geen ongehoorzaamheid duldde.

Daar verscheen het hoofd van de baas al boven de rand.

Marientje kon wel dansen van blijdschap.

Ze holde hem tegemoet en riep: „Meneer, kunt u mij helpen? Alstublieft, helpt u mij!”

Aan haar stem hoorde hij, dat er iets niet in orde was. Met een paar grote sprongen was hij bij haar.

Marientje kon er niets aan doen, dat er opeens een paar tranen over haar wangen rolden. Van angst, moeheid en blijdschap tegelijk. Hortend en stotend vertelde ze alles en vroeg meteen weer: „Wilt u helpen?”

Mevrouw, die wat achteraan gekomen was, stond nu ook bij hen en hoorde het verhaal mee aan. Ze legde haar hand op Marientjes schouder en drukte haar troostend tegen zich aan.

Meneer stond even na te denken. Toen zei hij: „Vrouw, neem jij

de fiets en rijd vlug naar het Posthuis om iemand te halen, die op de Vliehors goed bekend is. Ik neem Marientje achterop en Jona gaat mee. Wij gaan dan alvast terug."

Hij nam Jona bij de halsband en vergat helemaal op de ondeugende hond te brommen. Alleen zei hij: „Hier, Marientje, houd jij die rakker even vast, dat hij niet weer de duinen in holt. Hij moet ons helpen. Ik ben zó bij je terug. Onze fietsen liggen daarginds tegen het duin."

Mevrouw stopte haar nog gauw een lekker, fris zuurtje in de mond. O, wat voelde die Marientje zich dankbaar, dat er mensen waren, die haar helpen wilden en die zo vriendelijk voor haar waren. Terwijl meneer en mevrouw hun fietsen gingen halen, vlijde ze zich languit neer tegen het duin om uit te rusten.

Ook Jona ging rustig bij haar liggen en deed geen poging om er vandoor te gaan. Het was, alsof het schrandere dier voelde, dat er iets bijzonders aan de hand was.

Nu Marientje even de tijd had om over alles na te denken, dacht ze ook aan Janneke. Hoe zou die het daar op haar eentje hebben? En waar zouden de jongens nu zijn? In ieder geval kwam er nu hulp. Zachtjes bad ze in zichzelf: „Lieve Heer, ik dank U. En wilt U nu verder helpen?"

Ze voelde zich zo rustig worden vanbinnen. Alsof ze het al zeker wist, dat nu alles goed zou komen.

Na een klein poosje klonk er een fietsbel. Jona sprong onmiddellijk overeind en trok Marientje, die hem nog steeds stevig vasthield aan zijn riem, mee. Daar was meneer al.

„Klim maar gauw achterop," zei hij. „Jona, bij de baas blijven, hoor!"

Terwijl ze reden, draafde de hond rustig naast hen mee. De weg, die Marientje zo pas nog zo eindeloos lang geleken had, was nu

maar kort. Het duurde maar even, of ze waren aan het eind van de harde weg. Daar moesten ze wel afstappen. Marientje holde zo hard ze kon naar Janneke.

„Janneke!” riep ze, „wij komen!”

Janneke zat, met de rug naar hen toe, in de verte te turen. Maar toen ze Marientjes stem hoorde, sprong ze overeind en kwam haar tegemoet. Marientje zag, dat Janneke ook gehuild had.

„Het komt nu vast wel weer goed,” troostte ze haar. „Kijk maar, meneer en Jona zijn al hier en mevrouw haalt iemand van het Posthuis.”

Jannekes gezicht klaarde helemaal op.

Meneer kwam ook al met z'n fiets aanzeulen. „Waar zijn de kwajongens?” vroeg hij.

Janneke had steeds goed opgelet en hen in de gaten gehouden. Ze wees in de richting waar ze waren. Maar meneer moest lang turen voor hij eindelijk de kleine stipjes ontdekte. Hij zag ook de grote, glinsterende waterplekken rondom de jongens... Toen viel z'n oog op de rugzak van de jongens. Hij pakte die op, liet Jona eraan ruiken en zei: „Zoek, Jona, zoek!”

Terwijl hij dat zei, klopte hij de hond liefkozend op de rug. Het pientere beest begreep nu wat er van hem verwacht werd. Al snuffelend naar het spoor van de jongens, liep hij de Vliehors op. „Jona zal wel uitzoeken hoe we 't best bij hen kunnen komen,” zei meneer. „Wachten jullie hier nu rustig tot mijn vrouw terugkomt met nog meer hulp. 't Komt geloof ik allemaal wel weer in orde.”

Zo stelde hij de twee vriendinnetjes gerust.

Toen ging hij Jona achterna, proberend door het zand te fietsen. Dat viel niet mee. Straks, als hij bij de zee kwam, zou het zand misschien iets steviger zijn.

Als de vloed nog maar niet te hoog was . . .

Zwijgend zaten de beide meisjes in het zand en keken hoe hij en Jona steeds kleiner werden.

Janneke staarde met een strak gezichtje voor zich. Marientje sloeg troostend haar arm om haar heen. Ze voelde, dat ze haar vriendinnetje troosten moest. Zoals mevrouw haar zoëven ook getroost had.

„'t Komt heus nu wel weer goed, Janneke,” zei ze. „We hebben immers ook gebeden. En er is al hulp onderweg.”

Ja, dat was zo.

„Wat zullen mijn vader en moeder ongerust zijn!” zei Janneke. „En mijn moeder!” zei Marientje. „We zullen wel flink straf krijgen. Maar dat is het ergste niet. Als eerst de jongens maar terug zijn!”

Gelukkig hoorden ze achter zich stemmen. Daar kwam mevrouw al aan met een van de knechts van het Posthuis.

De knecht tuurde met z'n handen boven de ogen over de Vliehors. Zonder veel te zeggen ging hij haastig meneer en Jona

achterna. Mevrouw bleef bij de meisjes. Die waren blij, dat ze daar niet langer alleen waren. Mevrouw vertelde, dat baas Bos niet langer had kunnen wachten. Maar hij zou onmiddellijk in het dorp oom Kees waarschuwen.

„Bos zei, dat hij jullie nog gewaarschuwd heeft niet alleen de Vliehors op te gaan.”

„Ja, mevrouw, dat is zo,” zei Marientje, „maar Flip wilde beslist gaan en Kees had ook zo'n zin.”

Mevrouw leidde hun aandacht van de jongens af door met hen over allerlei dingen te praten. Ze vroeg naar de school en Marientje vertelde van de fijne onderwijzer die zij had en voor wie zij een mooie schelpenverzameling wilde meebrengen.

Ondertussen, terwijl ze daar zo met elkaar zaten te praten, dwaalden mevrouws ogen telkens zoekend over de Vliehors.

Opeens riep ze blij: „Ik geloof, dat ze elkaar gevonden hebben!” Janneke en Marientje zagen het nu ook. De twee stipjes waren niet meer alleen. En heel langzaam kwam het kleine troepje hun kant uit!

De twee meisjes stonden te springen en te dansen van blijdschap. Alle angst en zorg om die beide avonturiers vielen nu van hen af. Ze voelden nu pas goed hoe erg ze in spanning hadden gezeten al die tijd. Ook mevrouw voelde zich opgelucht. Ze had met de meisjes meegeleefd in hun angst om de jongens.

Het duurde nog een hele tijd, voor het groepje zo dicht bij hen was gekomen, dat ze hen konden toewuiven. De jongens zwaaiden terug. Maar aan hun lopen kon je wel zien, dat ze moe waren.

Eindelijk kwam als eerste Jona hijgend bij hen aan. Mevrouw streelde zijn zwarte kop en zei: „Brave hond, wat heb je goed je best gedaan.”

En ook de meisjes gaven hem complimentjes. 't Was, alsof hij het aan hun stem kon horen, dat ze hem prezen. Tevreden kwispelend ging hij, met z'n tong uit de bek van vermoeidheid, bij hen liggen.

8. WEER THUIS

Moe en bezweet kwam het viertal bij hen aan. Flip en Kees keken verlegen naar de twee meisjes. Ze hadden nu helemaal geen praatjes meer, zoals daarvoor.

Janneke vloog op Kees af en sprong als een jonge hond om hem heen. Flip probeerde zich nog wat groot te houden met z'n „hallo”, maar z'n stem klonk kleintjes.

De stoere knecht van het Posthuis zei: „Ik neem die beide meisjes wel op de fiets. Als u nu elk een jongen kunt nemen, zijn we gauw bij 't Posthuis. Mijn werk wacht. Het is nu de drukke tijd voor ons en de baas kan me haast niet missen.”

Flip voelde zich diep ongelukkig. Wat hadden ze door hun eigenwijsheid en onnadenkendheid toch veel teweeggebracht! Meneer en de knecht hadden die lange, vermoeiende tocht voor hen moeten maken. En aan oom en tante durfde hij nog helemaal niet te denken. Wat zouden die in hem teleurgesteld zijn. Hij was hun vertrouwen niet waard geweest. Misschien stuurden ze hem morgen wel naar huis terug. En hij vond het hier op het eiland juist zo heerlijk. Maar ze zouden zeker Janneke en Kees niet meer aan hem toevertrouwen, nu dit gebeurd was. En Marientje . . . die zou hem ook wel niets waard vinden. Hij besefte ineens hoe erg hij dit, juist van Marientje, zou vinden.

Het was een tamelijk stil troepje, dat op de fiets terugreed. De knecht van het Posthuis had Janneke voor op de stang en Marientje achter op de bagagedrager.

„Is het niet te zwaar voor u?” vroeg Marientje.

„Welnee,” lachte hij vrolijk. „Een boerenknecht is wel heel wat zwaardere vrachtjes gewend!”

Hij vertelde hun, dat er straks waarschijnlijk nog een jeep van het Posthuis zou vertrekken naar het dorp en dat hij de chauffeur zou vragen hen mee te nemen. „Dan zijn jullie ouders weer gerust,” zei hij.

„Hoe laat is het eigenlijk al?” vroeg Janneke.

Meneer hoorde haar vraag en keek op zijn horloge. „Bijna drie uur,” zei hij.

Drie uur! Dat hadden ze niet verwacht. Hoelang waren de jongens dan wel niet weg geweest? En Flip dacht nog, dat hij in tien minuten naar de Virgo kon wandelen . . .

De jeep stond bij het Posthuis en toen de chauffeur het hele verhaal hoorde, was hij dadelijk bereid de kinderen zo spoedig mogelijk in het dorp af te leveren.

Meneer en mevrouw wilden langs het duinpad terugfietsen en de knecht kwam alweer met zijn hooigereedschap aandragen.

Verlegen bedankte Flip hen voor de hulp. Maar ze wilden er niets van horen en de knecht zei alleen maar: „Ga d'r maar niet weer alleen op!”

De chauffeur startte de motor en de jeep reed weg. Ze zaten met z'n viertjes achter in de bak. Het ging heel wat vlugger dan met de wagen van Bos vanmorgen. Wat was toen alles nog anders geweest!

Ze voelden zich erg opgelucht, dat het avontuur goed was af-

gelopen. Janneke en Marientje babbelden wat met elkaar. Toch was deze rit lang niet zo plezierig als de heenreis.

Kees zei niet veel. Hij was zo moe en dacht eraan wat zijn vader zou zeggen. Flip staarde ook maar voor zich uit. Het kostte hem wel veel moeite, maar hij nam in zichzelf het besluit straks aan oom Kees te zeggen, dat hij de meeste schuld had.

Over wat op de Vliehors gebeurd was, praatten de jongens helemaal niet. En de meisjes begrepen dat zij er niet naar moesten vragen. Aan de natte kleren van de jongens was goed te zien, dat er wel iets gebeurd moest zijn . . .

Vlak bij het dorp kwam iemand aanfietsen, de jeep voorbij.

Janneke was de eerste, die hem herkende. „Vader!” riep ze hard. De chauffeur hoorde het en liet de wagen langzamer lopen, tot die stilstond.

Vader reed naar hen toe. Hij had Janneke horen roepen en was meteen omgekeerd.

Vader zei niet veel tegen hen. Alleen bedankte hij de chauffeur voor de vriendelijkheid hen mee te nemen en vroeg hem meteen door te rijden naar het dorp. Want de beide moeders en oma waren zo verschrikkelijk ongerust. Hij zou hen op de fiets dadelijk achternakomen.

Zo gebeurde het. En niet lang daarna zaten ze allemaal met elkaar in het roefje. Marientjes moeder was er ook. Ze had het thuis niet langer kunnen uithouden in haar ongerustheid.

Eerst was er alleen maar blijdschap om de teruggekeerde kinderen. Gevraagd werd er niet veel. Ze moesten eerst maar eens een glas melk drinken, nadat Flip en Kees andere kleren aangetrokken hadden.

Pas daarna, toen oom Kees er ook weer bij was, zei deze: „Flip, nu moet jij me eerlijk alles vertellen.”

Flip slikte even. Nu kwam het, wat hij zo moeilijk vond. Zijn schuld bekennen. En dat was voor Flip, die zichzelf zo geweldig vond, een heel ding. Maar wat hij zich daarstraks in de jeep voorgenomen had, deed hij toch. Hij vertelde alles. Ook, dat Janneke en Marientje geprobeerd hadden hem van zijn plan af te houden, maar dat hij toch gewild had en dat Kees naar hem geluisterd had. Dat hij eerlijk gedacht had, dat het naar de Virgo niet langer dan tien minuten lopen was.

„Dan heb je je lelijk vergist in het afstand schatten,” zei oom.

„En als je de Virgo kon zien liggen, waarom ging je er dan niet recht op af? Hoe kwam je dan bij het water terecht?”

Flip vertelde verder. „We liepen ook eerst recht op de Virgo af. Maar het was veel verder dan we dachten. We werden zo moe van het lopen in het mulle zand en het was er zo warm! Ik zei: „Laten we maar teruggaan. Anders is Bos straks ook weg en dan komen we veel te laat thuis.” Toen zag Kees heel in de verte, aan de kant van de zee, een groot, zwart ding op het zand liggen. Hij zei, dat hij wel eens wilde kijken wat dat was. Het kon wel een kist met mooie dingen zijn, die aangespoeld was. Ik dacht: Stel je voor, dat we hier een schat op het strand vinden! En ik vond ook, dat we dat niet konden laten liggen als het waar was.” Als Flip op dat moment oom Kees aangekeken had, had hij duidelijk een glimlach op zijn gezicht kunnen zien. Oom dacht aan zijn eigen jongensjaren en zijn altijddurende jacht op „schatten”, die hij meende te moeten vinden . . . Maar niemand zag het. Ze luisterden allemaal met spanning naar het verhaal van Flip. „Maar toen we erbij kwamen, was het een lege kist. Er lagen nog allerlei dingen hier en daar en we gingen nog maar eens verder

kijken. Je kon toch nooit weten, of er toch niet ergens een schat lag?"

Weer glimlachte oom even.

„En zo liepen we van het ene aangespoelde ding naar het andere en we letten helemaal niet op het opkomende water. Want waar wij waren, was het nog droog. Toen we terug wilden gaan, merkten we pas, dat we helemaal door het water waren ingesloten. En ook, dat achter ons het water steeds hoger kwam en dat het droge stuk steeds kleiner werd. Ik probeerde door het water te gaan en te voelen waar de ondiepe plekken waren. Maar op sommige plaatsen was het al diep en kon je er alleen maar zwemmen. En . . ." Flip hield op.

„Wat en?" vroeg oom.

Flip zei nog niets, maar Kees riep: „Ik durfde niet, vader, omdat ik nog niet zo goed kan zwemmen. En toen zei Flip: „Nou, dan ga ik ook niet. Ik blijf bij jou. Want het is mijn schuld, dat we hier op de plaat zitten." Ik was zo bang, vader, omdat het stukje droge grond steeds kleiner werd. Er was nog maar een klein plekje over, maar ik durfde toch niet proberen te zwemmen. Toen zagen we ineens Jona op ons af komen. De knecht van het Posthuis en die meneer kwamen ook en de knecht wees met z'n armen hoe we moesten lopen. Want er waren ook ondiepe plaatsen, waar je kon staan. Die wisten wij niet. Jona bleef telkens bij ons in de buurt. Zo kwamen we bij meneer en die knecht."

De beide moeders en oma hadden vochtige ogen. Wat waren ze dankbaar, dat ze de vier kinderen weer bij zich hadden. Het had ook anders kunnen zijn! Tante Ans moest er niet aan denken, dat het ook had kunnen gebeuren, dat er niet op tijd hulp was geweest. Dan hadden ze Kees moeten missen. En wat hadden ze aan Flips ouders moeten vertellen? Ze huiverde bij de gedachte.

„Hoe kwamen Jona en z'n baas en de knecht er eigenlijk?” vroeg vader.

Daar konden de jongens geen antwoord op geven. Maar Janneke wel. „Marientje is hulp gaan halen, vader!”

Toen moest Marientje verder vertellen. Hoe ze naar het Posthuis gerend was en onderweg Jona tegengekomen was.

Het was even hecl stil in het kleine roefje na Marientjes woorden.

Niemand zei iets. Ieder was met z'n eigen gedachten bezig. „Flip,” klonk ooms stem na een poosje, „jij bent een ondeugende, eigenwijze jongen. Jij als oudste had wijzer moeten zijn. Jij hebt straf verdiend.”

Flip kleurde. Maar hij keek oom recht in de ogen en knikte.

„Maar,” ging oom verder, „ik ben toch ook trots op je. Want je hebt Kees niet in de steek willen laten op de zandplaat. Je bent toch een flinke kerel! Daarom zal ik je in 't vervolg toch weer met de anderen durven laten uitgaan. Ik hoop, dat je iets uit dit avontuur hebt geleerd. Kan ik je vertrouwen?”

Flip knikte weer. Z'n ogen keken oom nu stralend aan.

O, wat heerlijk! Hij werd niet naar huis gestuurd, zoals hij gedacht had. En 't mooiste was, dat oom hem toch weer vertrouwde!

„Kees, jij hebt ook straf verdiend. Jij had niet naar Flip moeten luisteren, maar naar je zusje. Die is wel jonger dan jij, maar ze was toch wijzer. Jullie zijn alle vier dom geweest, toen jullie met Bos doorgereden zijn. De afspraak was, dat jullie het pad langs Lange Paal zou nemen. Maar de meisjes hebben tenminste hun best gedaan om de jongens van hun plan af te houden. Kees en Flip en Janneke moeten vanmiddag maar eens netjes de tuin aanharken in plaats van naar het strand. En wat Marientje doen moet, zal haar moeder het beste weten.”

„Ik dacht, dat we het plannetje, dat we vandaag besproken heb-

ben, voorlopig maar niet door moeten laten gaan. Als ze deze week nu niet weer zulke domme dingen doen, zouden we later kunnen gaan," zei die.

„Welk plannetje, mams?" vroeg Marientje.

„We wilden morgen met elkaar met een jeep over de Vliehors gaan naar de Virgo en dan met een janplezier vanaf het Posthuis terug."

Nu keken ze alle vier sneu. Maar ze zeiden niets. Ze begrepen best, dat ze het, na wat er vandaag gebeurd was, niet verdiend zouden hebben. Flip had z'n mond al open om te roepen: „Maar dan is de Virgo misschien al weg!" Maar hij bedacht zich op tijd. Hij moest tevreden zijn, zoals alles voor hem afgelopen was. Oom Kees was reuze fijn voor hem geweest. En dat hij hem nu toch weer vertrouwde . . .

Alleen Niekie begon te jammeren: „En ik mocht nog wel op de bok van de janplezier, dat hebt u beloofd!"

Ja, daar had je het nu al. Door hun schuld moest weer iemand anders lijden. Maar z'n moeder fluisterde hem iets in. Daar troostte ze hem beslist mee, want z'n gezichtje klaarde op.

Oma had al die tijd niet veel gezegd. Maar toen iedereen uitgepraat was, zei ze met een stem, die van ontroering beefde: „God is goed voor ons geweest, dat Hij de kinderen allemaal gezond en wel weer bij ons gebracht heeft."

Wat die lieve, oude oma uitsprak, was de gedachte, die bij hen allen leefde.

Toen moeder Marientje 's avonds in het hoge bed toestopte, zei deze: „Wij hebben vanmiddag ook gebeden, mams, Janneke en ik."

Even was het stil. Toen zei moeder met een dankbare klank in

haar stem: „Ik ben blij, kindje, dat jij wist, tot Wie je moest gaan, toen je geen uitweg meer zag. Ik hoop, dat je dat altijd zult blijven doen. Je hebt vandaag voor het eerst meegemaakt wat het is in angst te zitten. En je hebt ook ondervonden hoe rustig het is om dan alles in Gods hand te leggen. Daarom is het, ondanks alles, toch een goede dag geweest.”

9. HET EGELTJE

Na het avontuur op de Vliehors was de zwerflust van de kinderen eerst wel een beetje bekoeld. Ze bleven wat bij huis, speelden op de dijk of gingen bij laag water het Wad een eindje op om allerlei vreemde diertjes en schelpen te zoeken.

Maar op een morgen bleef de zon achter de wolken en blies er een gure wind. Ze trokken hun jacks aan en gingen een stevige wandeling door de beboste duinen maken. Daar was het beschut en niet zo koud.

Nadat ze al een hele tijd gelopen hadden, duin op, duin af, gingen ze in een kom even uitrusten. Ze waren hier nogal een eind van het strand af. Maar het was toch net, alsof je het ruisen van de zee kon horen. Dat was de wind, die door de toppen van de bomen ruiste. Af en toe kwam er met een zacht plofje een denneappel in het zand rollen.

Dat bracht Marientje op een idee.

„Laten we tuintjes gaan maken! Een wedstrijd wie het mooiste maakt. En dan is Flip de meneer, die kijkt wie het wint. Hoe heet zo iemand ook weer?”

„De jury,” zei Flip, trots, dat hij het wel wist. „Goed, ik ben de jury!” Zo'n baantje leek hem wel. Hij nam een dennetakje en

stak dat in z'n knoopsgat. „Dit is het teken van mijn waardigheid!”

„Opschepper!” riep Kees.

„Helemaal geen opschepper. Marientje heeft me toch zeker zelf benoemd!”

Hij stelde voor, dat Kees en Niekie samen zouden doen tegen Janneke en Marientje.

Terwijl de anderen ijverig gingen zoeken naar alles wat ze voor hun tuintje nodig hadden, ging de „jury” er maar lekker lui bij liggen. Zijn taak was immers straks zo zwaar . . .

De meisjes kropen tegen een duin op. Behalve mos en schelpjes wilden ze vooral ook denneappels gebruiken. Die gingen ze onder de bomen zoeken. Oei, Marientje bleef met het haar aan een van de takken hangen. Janneke moest eraan te pas komen om haar te bevrijden.

Alles wat ze vonden, verdween in de grote zakken van hun strandbroeken.

Juist toen ze vonden dat ze wel genoeg van alles hadden en wilden teruggaan, hoorde Marientje vlak bij zich gekraak van takken. Ze keek om zich heen. Waren Kees en Niekie ongemerkt bij hen in de buurt gekomen? Maar ze zag hen niet. Nu was het weer stil. Ze wilde verder gaan, toen ze opnieuw dat kraken hoorde. 't Moest vlakbij zijn! Wat griezelig!

„Psst, Janneke,” fluisterde ze, „luister eens. Wat is dat voor een gekraak in de buurt?”

Janneke keek luisterend om zich heen. Ja, zij hoorde wat, maar zag ook niets.

Toen, ineens, pakte ze Marientje bij de arm. „O, kijk eens, daar! Wat is dat voor iets griezeligs, dat daar beweegt?”

Elkaar nog stevig bij de arm vastpakkend, schuifelden ze voetje

voor voetje naar dat griezelige ding toe. Ze keken naar een grauwbrown beest, dat daar liep. Maar toen ze er wat dichterbij kwamen, veranderde het opeens in een ronde bal, stekelig naar alle kanten. Net een kastanje-in-de-dop, maar met veel meer stekels!

Hu, ze holden weg, zo vlug ze door de prikkerige dennetakken konden komen. Ze schramden hun handen en wangen, maar ze merkten het niet. Weg van dat griezelige dier, dat was alles, waar ze aan dachten . . .

Toen ze er ver genoeg vandaan waren, zei Mariëntje: „Ik geloof, dat het een egel is!”

„Hoe weet je dat?” vroeg Janneke.

„Moeder heeft me er eens van verteld. 't Vorig jaar is er een egel in onze kamer geweest, onder moeders bed!”

„Heus?”

Janneke keek zo ongelovig, dat Mariëntje erom lachen moest. „Moeder zei tenminste, dat het een egel was. Maar ik heb hem toen niet gezien. Laten we het aan Flip vragen, die weet het misschien wel.”

Ze holden verder en riepen: „Flip! Flip! Kom eens gauw! Er zit daar een heel raar beest in het bos. Een egel misschien wel.”

De luie „jury” sprong overeind en kwam naar hen toe hollen.

Onder het lopen riep hij ook Kees en Niekie nog, die bij hem in de buurt waren. En met z'n vijven kropen ze door de dennebomen het duin op, naar de plaats, waar het dier zo ongeveer moest zitten. De meisjes wezen de weg, maar bleven toch maar een beetje in de achterhoede. Je kon nooit weten . . .

Ook Niekie bleef liever wat achteraan. Flip, de dappere verkenners, ging voorop, met Kees op z'n hielen. Hun zin voor avontuur kwam weer boven. Op jacht naar een monster waren ze!

Eerst vonden ze niets. Flip begon de meisjes er al van te verdenken, dat ze hem voor de gek hadden gehouden. Maar daar kraakte het weer tussen de bomen en nu zagen ze het „monster” ook.

„Ja, 't is een egel,” fluisterde Flip. „Ssst, zachtjes erheen, jongens!”

Het dier liep verder, maar toen het plotseling Flips bruine strand-schoen voor z'n neus zag, bleef het doodstil staan. En daar rolde het zich, net als zo straks, op tot een ronde stekelbal. Z'n kop en poten waren helemaal verdwenen. Hoe ze ook zochten, er was niets te zien dan alleen maar die stekelige prikkebol.

„Ik heb nog nooit eerder een echte egel gezien,” zei Flip, „maar ik herken hem, omdat we een paar maanden geleden er een les over gehad hebben bij dierkunde. Toen heeft meneer ervan verteld en ons er een plaat van laten zien.”

„Dus zo'n dier heeft onder moeders bed gezeten,” zei Marientje. De jongens keken haar ook even ongelovig aan als Janneke daar-net.

„Hou jij nu een ander voor de mal,” riep Flip. „Marientje gaat eens weer een verhaal verzinnen, jongens!”

„Nu vertel ik je er voor straf lekker niets meer van,” plaagde Marientje. „Vraag dan maar aan moeder, of het niet waar is!”

Nu was Flip natuurlijk erg nieuwsgierig geworden. „Nou, vertel dan op!” zei hij onverschillig.

„Nee,” zei Marientje, „laat moeder het straks maar doen. Dan hoor ik het meteen ook nog eens. Ik weet wel, dat ik heel teleurgesteld was de volgende morgen, dat ik het niet gezien had. Want ik wilde zo graag eens een egel zien. Maar nu zie ik er één vlak bij me.”

Ze vond het dier grappig en griezelig tegelijk. Of ze er graag een onder haar bed had? Brr, nee!

„Zo'n dier doet je niks, hoor,” verzekerde Flip. „Het is nu ter bescherming van zichzelf in z'n stekelhuid gekropen. Zodra het onraad merkt, bijvoorbeeld als een hond in z'n buurt komt, kruipt het in z'n stekelhuisje.”

„Wat een slimmerd,” vond Kees. „Die hond zal het wel laten z'n snuit in die prikdingen te steken!”

Hij ging op z'n hurken zitten en hield z'n vingers ook even voorzichtig tegen de scherpe punten.

„Auw-miauw!” gilte hij en sprong met een dwaas gezicht over-eind.

Ze lachten hem allemaal uit om die aanstellerij.

„Stil nou, jullie,” bromde Flip. „Anders komt hij nooit weer te voorschijn.”

Ze probeerden het. Maar Janneke en Marientje moesten telkens zachtjes proesten om die malle Kees, die met een pijnlijk gezicht op z'n vinger zoog. Flip keek nijdig naar die „giechelmeiden”, zoals hij zei en toen hielden ze zich maar stil. Al kostte het hun verschrikkelijk veel moeite!

En werkelijk, na een poosje zagen ze, dat de prikbal minder rond werd en het zwarte, spitse snuitje te voorschijn kwam.

Even bleef het dier nog doodstil zitten, alsof het verkennen wilde, of alles veilig was. Ademloos keken de kinderen nu naar dat wonderding. Toen wandelde de levende ragebol doodbedaard weg.

„Laten we hem nu maar z'n gang laten gaan,” vond Janneke.

„Als we de plek goed onthouden, vinden we hem misschien wel terug en kunnen we hem ook aan de anderen laten zien.”

Ze kropen de helling af en dachten toen weer aan de wedstrijd,

die ze zouden houden. Beide partijen gingen ijverig aan 't werk. De „jury” zat er met een gewichtig gezicht keurend naar te kijken. Hij zou het maar het prettigst vinden, als de jongens het wonnen. Maar, of hij het leuk vond of niet, hij zag al heel gauw, dat het tuintje van de meisjes verreweg het aardigst werd. Dat werd zo keurig gedaan, veel netter dan dat van de jongens. Ze legden mooie perkjes aan van heel kleine denneappeltjes met daar omheen heggetjes van takjes. Tussen dat alles legden ze sierlijke schelpenpaadjes.

Kees en Niek hadden alles er maar een beetje slordig ingestoken. Eerlijkheidshalve moest dus Flip z'n „mannenbroeders” ontrouw worden en de prijs toekennen aan de dames!

Met een deftige buiging overhandigde hij hun elk een denneappel als eerste prijs voor „hun bijzonder fraaie tuinaanleg”. Op dezelfde deftige toon ging hij verder: „Om de heren te troosten, dat de dames het van hen gewonnen hebben, krijgen ze een troostprijs.”

Meteen bukte hij zich en trok uit hun eigen tuintje twee dennekakjes. Die drukte hij Kees en Niek in de hand.

In plaats van te bedanken voor die grote onderscheiding riepen de beide troostprijswinnaars heel hard: „Au, au, gemenerd!”

Na die malle prijsuitreiking zei Niek: „Laten we naar huis gaan, ik heb honger!”

„Och ja, stakker,” plaagde Flip, „jij hebt vanmorgen ook maar zes sneetjes brood gehad. Dat is voor zo’n hollebolle Gijs toch ook veel te weinig!”

„Wou je een robbertje vechten?” daagde de kleine Niek de grote Flip uit. Hij stond al klaar met boksvuisten.

„Kijk, kijk, Hiawatha in krijgshouding!” riep Marientje.

Omdat er bij Niekie nooit een dag voorbijging zonder dat hij probeerde een robbertje met de een of ander te vechten, hadden ze hem Hiawatha genoemd, naar de Indianenheld uit een verhaal.

„Kom maar op, dappere Hiawatha!” riep z’n tegenstander en even later buitelden ze in het zand. Flip toomde z’n kracht een beetje in, zodat Niek overwinnaar werd. Trots als een pauw stapte hij rond, sloeg zich op de borst en riep: „De grote Hiawatha is niet te verslaan!”

„Nee,” riep Marientje, „vooral niet in het opscheppen!”

„Eén-nul, die zit voor Marientje,” zei Flip.

Dat was voor Marientje voldoende om ook als een pauw rond te stappen.

„Pas nu op,” waarschuwde Flip, „anders versla jij Hiawatha in het opscheppen!”

Ze trokken, plagend en lachend, het bos uit, op de dijk af. Het was niet alleen hollebolle Gijs, die een flinke honger van de wandeling mee naar huis bracht. Ze hadden alle vijf een rammele maag gekregen. Maar toch liepen ze nog even met Marientje mee naar huis om van het egeltje te vertellen. En ook om het

verhaal te horen van de egel onder het bed. Moeder vond het erg leuk, dat Mariëntje nu ook zelf een egel had gezien en vertelde haar eigen avontuur.

„Op een avond, toen Mariëntje al sliep, kreeg ik bezoek. Toen dat weer naar huis wilde, was het buiten pikdonker. Daarom liep ik even mee door de tuin om de mensen op de dijk te brengen. Ik was bang, dat het hele gezelschap anders midden in het bed met de slaboontjes terecht zou komen . . .

De achterdeur liet ik openstaan, zodat het licht van het portaal naar buiten zou schijnen. Zo konden we beter het smalle paadje tussen de groentebedden vinden. Op de dijk bleven we nog even praten. Ik nam afscheid en ging weer in huis. In het kleine zijkamertje lag Mariëntje lekker te slapen. Om haar niet wakker te maken, deed ik daar geen licht aan, maar liet de deur naar de kamer openstaan. Ik stond juist m'n tanden te borstelen, toen ik in de kamer een zacht getik hoorde. Werd er op de kamerdeur geklopt? Ik luisterde, maar hoorde niets meer. Dus ging ik verder met het borstelen. Maar daar hoorde ik toch duidelijk datzelfde tikken weer! Nu was het net, alsof er iemand op het vloerzeil liep. Ik deed een stap de kamer in. Bij de gordijnen zag ik op de vloer iets zwarts bewegen. Dat zwarte kroop juist onder de tafel.

O, dacht ik, dat is natuurlijk Zwartje, het poesje van Bloem.

„Ja,” riep Niek, „dat leuke, zwarte poesje, dat hier het vorig jaar was!”

„Juist,” ging moeder verder. „Dat diertje wipte wel vaker bij ons de kamer in om met Mariëntje te spelen. Het was zeker naar binnen gekropen, toen ik het bezoek naar de dijk bracht. Mis, poesje, dacht ik, jij meende zeker, dat Mariëntje nog met jou spelen ging. Niks, hoor! Zij slaapt en zo'n poeskleuter als jij hoort ook al in

zijn eigen mandje te liggen. Als ik klaar ben, zal ik je wel even vangen en wegbrengen.”

De kinderen luisterden vol spanning. Ze begrepen nu al wel zo'n beetje wat er komen zou, maar waren heel nieuwsgierig hoe het verder gelopen was.

„Toen ik klaar was, trok ik m'n kamerjas aan en ging op poesejacht. Tenminste, dat dacht ik!”

Nu begonnen ze allemaal te lachen. Ze wisten al beter . . .

„Ik bukte mij om onder de tafel te kijken. Geen poes! Maar onder mijn veldbed, tegen de muur, hoorde ik weer dat tikken van kleine pootjes op het gladde zeil. Rakker, dacht ik, heb jij je onder mijn bed verstopt? 't Zal je niet lukken, Zwartje; ik heb heus geen voetenwarmertje nodig vannacht. Kom maar gauw te voorschijn! Pss, pss, poes . . . poes! Maar hoe lief ik het poesje ook lokte, het kwam niet te voorschijn. 't Bleef, waar het was. Ik knielde en keek onder het bed. 't Was daaronder nogal donker. Ik zag alleen maar een zwarte schaduw, die zich niet verroerde. Wacht maar, nu heb ik je zo! Ik strekte mijn arm uit . . . Maar in plaats dat ik in een zacht velletje greep, voelde ik iets heel hards en prikkerigs! „Au, ba!” riep ik en trok vlug mijn hand terug.”

„Net als ik vanmorgen!” riep Kees.

Wat is er met jouw velletje gebeurd? dacht ik. Ik bukte nog eens om goed te kijken. En toen zag ik, dat het niet het platte poesekopje en het lijfje van Zwartje was, dat tegen het lichte behang afstak, maar een spits snuitje en een stekelig lijf! En dat spitse snuitje verdween en het werd alles samen een ronde bal, die doodstil bleef liggen. Toen begreep ik, dat onder mijn bed geen poes zat, maar . . .”

„Een egeltje!” vulden de kinderen lachend aan.

„Precies,” zei moeder. „En jullie begrijpen ook wel, dat ik daar nu niet zo op gesteld was. Ik wist wel, dat het dier mij geen kwaad zou doen, maar stel je eens voor, dat het in de nacht op mijn laag veldbed zou kruipen. Of dat Marientje mij zou roepen en ik in het donker met m'n blote voeten in dat naaldenkussen zou stappen. Brr, nee, daar voelde ik niets voor. Maar hoe kreeg ik dat beest weer naar buiten?

Waar moest ik die prikbal toch beet pakken? Ik heb toen maar even bij Bloem aangeklopt. Die waren nog niet naar bed.

Meneer Bloem kwam met een stoffer en een blik en veegde zo de egel op. Buiten heeft hij het dier weer laten lopen. „Of wou u het als schoothondje houden?” vroeg hij mij. Maar ik bedankte hem vriendelijk voor dat al te mooie aanbod . . . 'k Wou eerst nog Marientje wakker maken om haar het egeltje te laten zien. Maar ik was bang, dat ze ervan dromen zou.

Toen ik haar de volgende morgen vertelde van de onverwachte gast, was ze erg teleurgesteld, dat ze die niet gezien had. En ze vroeg, of ik haar, als het egeltje nog eens kwam, toch wakker wilde maken. Dat beloofde ik. Maar nooit heb ik het dier teruggezien. En nu hebben jullie er vandaag zelf een gevonden.”

„Misschien is het wel hetzelfde egeltje,” meende Marientje.

„Wie weet,” zei moeder, „of een jong ervan!”

„'k Geloof, dat ik zo'n egel toch maar liever in het bos tegenkom dan in m'n slaapkamer!” vond Marientje.

„Twee egelavonturen!” riep Niekie. Hij stak z'n borst vooruit en zei met een plechtige stem: „Maar met Hiawatha de dappere Indiaan hoeft niemand de egelmonsters te vrezen!”

„Hoor hem eens!” riep Janneke. „Als jij er maar ver genoeg vandaan bent, hè?”

Daar had Hiawatha niets op terug te zeggen. Hij was blij, dat juist z'n moeder bij het gat in de heg stond en hen riep voor het eten. Met een: „Ha, eten!” rende hij de tuin in. De anderen volgden hem lachend en joelend, nagekeken door Marientje en moeder.

10. TOCH NAAR DE VIRGO

Door al hun avonturen en belevenissen gleden de vakantie-dagen één voor één vlug voorbij. En veel te gauw naar hun zin moesten mevrouw Manders en Marientje al aan inpakken gaan denken. Over een paar daagjes was hun tijd op Vlieland alweer om.

Marientje zuchtte, als ze eraan dacht.

„k Wou, dat we nog weer van voren af aan konden beginnen! 't Is hier zo heerlijk en ik heb zo'n plezier met de kinderen van hiernaast!”

Janneke vond het „snerf”, dat haar vriendinnetje al zo gauw weer moest vertrekken.

„Mopper er maar niet om,” raadde moeder Marientje. „Wees liever tevreden met alles wat je hier hebt mogen genieten. Denk eens aan al die kinderen, die de hele vakantie op de stoep voor hun huis moeten spelen. De hele winter kun je terugdenken aan deze mooie dagen!”

Moeder had gelijk. Maar de beide meisjes waren deze zomer nog veel meer aan elkaar gehecht geraakt. Ze hadden wel altijd bij elkaar willen blijven.

Een van de laatste dagen was er nog een geheimzinnig gefluister

van moeder met oom Kees, tante Ans en oma. En op een zonnige morgen werden al heel vroeg de rugzakken gepakt. Toen hoorden de kinderen wat er die dag gebeuren zou. Oom Kees zou met hen naar het Posthuis wandelen. Daar was iemand met een jeep, die hen naar de Virgo zou rijden. Terug zouden ze over de Vliehors wandelen. De beide moeders met oma en Niekie wilden in de middag met de janplezier naar het Posthuis gaan. Samen zouden ze daarmee terugrijden.

't Was een reuze gejuich, toen het plan verteld werd. Flip keek oom met een kleur van blijdschap aan. Toch naar de Virgo? Oom zag z'n vragende ogen. Hij gaf hem een klap op z'n schouder en zei: „'t Is in orde, jongen. 'k Heb gemerkt, dat jij de les van de vorige tocht niet vergeten hebt en dat ik weer op je rekenen kan.”

Niekie had ook wel graag met vader mee willen gaan. Maar die vond de tocht voor hem te ver.

„Jouw benen moeten nog een stukje groeien,” zei moeder. „En bovendien, wij willen ook nog graag een man bij ons houden!”

Z'n gezicht klaarde nu op. „Hiawatha zal u beschermen tegen de struikrovers onderweg!” riep hij. Hij maakte allerlei bokkesprongen en stootte Indianenkreten uit. „Kom maar op, struikrovers! Hiawatha zal robbertjes vechten met iedereen die zijn vrouwen kwaad wil doen!”

„Zo durven wij tenminste die gevaarlijke tocht door de oerbossen ondernemen,” lachte moeder. Toen ze hem bovendien nog beloofde, dat ze aan Jan de koetsier zou vragen, of hij op de bok mocht, straalde zelfs z'n gezicht alweer.

„Misschien mag ik wel even de teugels vasthouden,” zei hij vol hoop.

De wandelaars gingen vroeg op stap. Vader, Kees en Flip droegen om beurten de rugzak. De meisjes droegen hun schouder-tasjes. Daar zaten de snoepjes in en straks, als het warmer werd, konden ze hun vestjes erin doen.

„Wat hebben jullie het weer gemakkelijk,” plaagde Flip. „Jullie hoeft niets te dragen en wandelt maar achter ons aan!”

„Dacht je maar!” ketste Marientje terug, „het moeilijkste werk is voor ons. Wij moeten maar op jullie passen, dat jullie niet verdwaalt!”

Flip bromde wat. Die Marientje had ook altijd haar woordje klaar! Vader hoorde hun plagerijtjes glimlachend aan. Hij hield daar wel van. Als het tenminste niet echt kibbelen werd.

Ze stapten stevig door. Het was nog fris en juist lekker om te lopen. De meisjes begonnen een vrolijk liedje en de jongens deden mee. Ook vaders basstem viel in en op de wijs konden ze fijn marcheren. Zo schoten ze flink op. Na een poos riep Kees: „Daar is Lange Paal al!”

„Misschien komt baas Bos ons wel achterop rijden en mogen we weer mee,” zei Kees.

Bos was gelukkig niet boos op hen geweest na hun eigenwijsheid op die dag, toen hij hen meegenomen had. Al verscheidene keren na die tijd hadden ze weer op zijn wagen mogen klimmen. Ze hadden hem vaak geholpen de koffers naar de landhuisjes te sjuuwen.

„Wil jouw benenwagen nu al niet meer rollen, luiwammes?” plaagde vader hem.

„O, nog best, hoor, maar 't boldert zo lekker op die wagen,” verdedigde Kees zich.

„Jouw smoesje is goed,” lachte vader. „Kom, laat je beentjes maar even verder tippelen. Dat is beter dan bolderen.”

Er zat voor Kees niets anders op. En hoe vaak hij stiekem achteromkeek, of hij de wagen nog niet zag, er was niets op de weg achter hem te zien. En dus tippelde hij maar vrolijk verder.

Na een stevige mars zagen ze Bomenland al voor zich.

„Gaan we daar ook even in en er dan wat uitrusten?” vroeg Janneke.

Vader vond het best.

„We kunnen er dan meteen een broodje eten,” stelde hij voor. Daar hadden ze allemaal wel zin in na die lange wandeling.

Aan het begin van het bos sloegen ze linksaf. Ze klommen op het laatste duin, dat nogal hoog was. Daar gingen ze zitten. Ze hadden er een prachtig gezicht op de Waddenzee.

Aan hun rechterhand, aan de voet van de duinen, zagen ze koeien grazen op het aangeslibde land. En nog verder naar rechts, heel wazig in de verte, lag de Vliehors.

Vader wilde er niet te lang blijven, om de tijd van het laag getij op de Vliehors te kunnen benutten.

Flip had z'n broodje al op en zat wat voor zich uit te staren. Wat is dit een prachtige vakantie, dacht hij, en wat is oom Kees een fijne oom! Over zijn domme tocht naar de Virgo was niet meer gesproken. En nu mocht hij er toch nog heen! Wat zou hij veel te vertellen hebben thuis. Hij zou ook eerlijk alles opbiechten van die eerste tocht . . . Het was niet altijd gemakkelijk je schuld te belijden. Maar met een verzwegen schuld rond te lopen, was nog veel moeilijker. Vader en moeder rekenden op het vertrouwen van hun kinderen. En ze wezen hen er ook al vroeg op, dat je allereerst alles aan God moest vertellen. Dat had Flip ook gedaan die avond en hij had niet vergeten te danken voor de redding.

Aan dit alles zat Flip nog eens te denken, terwijl hij in de verte

keek. Het gepraat van de anderen drong nauwelijks tot hem door. Z'n ogen dwaalden over het Wad voor hem, tot zijn blik op een donkere plek in de verte bleef rusten. Wat was het toch, dat zo zwart afstak tegen het vochtige, glinsterende Wad? O, kijk, nu bewoog het ook nog!

Hij trok oom Kees aan z'n mouw en zei: „Wat zou dat donkere ding daar in de verte zijn? Kijk, daar! Het beweegt.”

Ze keken allemaal in de richting, die Flip wees.

„'t Lijkt wel een dier,” zei oom. „Kijk maar, je ziet de poten.” „Het kon wel eens een koe zijn,” meende Flip. „Want daar onder aan het duin grazen koeien. Misschien is er een ontsnapt.” „Je hebt gelijk,” zei oom, „dat zijn de koeien van het Posthuis. Waarschijnlijk is er eentje door of over de prikkeldraadomheining gekomen. Maar wat is het dier ver het Wad in gedwaald! Als dat maar goed gaat, als het water weer opkomt. We zullen in ieder geval straks even op de boerderij waarschuwen.”

Ze stapten meteen maar weer op.

In het Posthuis vonden ze de boer op de helder geschrobde deel, die 's zomers de eetzaal van de kampeerders was.

„Kan het zijn, dat er een van uw koeien aan het dwalen is op het Wad?” vroeg vader. „We hebben achter't Bomenland iets gezien, dat op een koe leek.”

„Dat is best mogelijk,” antwoordde Kuperus. „Goed, dat u me waarschuwt. 'k Zal er dadelijk een van de knechts op af sturen. Zeker die ene weer, die 't zwerven niet kan laten. Die schijnt altijd te denken, dat er op het kale Wad grazige weiden zijn . . . 't Is me al eens overkomen, dat er twee op stap waren gegaan, die door 't opkomende water verrast werden. De ene koe is al zwemmend bij de steiger in het dorp aangekomen. De andere is verdronken. Daarom ben ik u erg dankbaar voor de boodschap!”

„Ik verdien die dank niet, maar deze jongen,” zei vader en hij wees op Flip. „Hij zag het 't eerst.”

„O nee,” zei Flip met een kleur, „u moet mij niet bedanken, hoor! Ik vind het fijn, dat ik wat voor u kan doen. Want u hebt ook iets voor mij gedaan.”

En toen Kuperus hem vragend aankeek, vertelde hij, dat de knecht van het Posthuis hen laatst van de Vliehors gehaald had.

„O,” zei Kuperus, „nu begrijp ik het. Waren jullie dat?” En lachend voegde hij eraan toe: „Koeien en kwajongens kunnen soms even domme dingen doen!”

't Was zo'n gezellige baas, die Kuperus. Omdat de jeep, waar ze mee naar de Virgo zouden, er nog niet was, hadden ze tijd om een glas versgekarnde karnemelk te drinken. Daarna gingen ze de kampeerboerderij bekijken. Grappig waren al die houten kamertjes. Ze zagen er schoon en fris uit. Je zou helemaal niet zeggen, dat dit 's winters een gewone boerderij was. Als in het voorjaar de koeien van stal gingen, de wei in, werd alles schoongeboend en dan kwamen de kamertjes erin. De gasten, die in- en uitliepen, zagen er uit, alsof ze het er goed naar hun zin hadden.

Toen hoorden ze de jeep het erf op rijden. Ze namen afscheid van Kuperus.

„Tot vanmiddag,” zei vader, „dan komen we hier nog weer en kunnen dan meteen horen hoe het met de koe is afgelopen.”

„De knecht is al onderweg,” zei Kuperus. „'t Zal nu wel goed gaan, omdat ik de boodschap zo fijn op tijd had.”

Daar stook de jeep al heen. Wat ging het vlug! Langs de meeuwenduinen en de plek waar Jona Mariëntje gevonden had, langs de polders en daarna klom de jeep over de laatste duintjes, met griezellig-heerlijke, wip-wappende bewegingen. Ze juichten

van pret. Toen gleed het autootje het laatste duin af en vloog door het mulle zand van de Vliehors.

Achter hen stoven zandwolken op, hun haren waaiden door elkaar.

„Met een jeep door de Sahara!” riep Flip. „Jofel, hè?”

De Vliehors, die hun toen zo eindeloos geleken had, stoven ze nu over. De Virgo, die niet meer dan een wazige schim voor hen was gebleven, kwam in al z'n echtheid dichtbij. Geweldig hoog leek de romp, die zwart op het gele zand stond. Wat een vreemd gezicht eigenlijk, zo'n schip hoog op het zand, een eind van de zee. De jeep stopte er dichtbij. Vader had met de chauffeur afgesproken, dat ze terug zouden wandelen. Ze hadden nog ruim de tijd, voordat het water hoog zou zijn. De chauffeur moest een boodschap aan de kapitein brengen en zou dan onmiddellijk weer naar het dorp moeten vertrekken.

Hij klom langs de touwladder aan boord. De kinderen keken naar hem, terwijl hij bij de scheepswand omhoog klauterde.

't Leek hun zo fijn eens een kijkje te mogen nemen op het schip. De chauffeur was op het dek aangekomen en stond met de kapitein te praten. Ze zagen, dat hij naar hen wees en dat de kapitein daarna knikte. De chauffeur boog zich over de reling en riep, met z'n handen als een scheepstrompet voor de mond: „Jullie mogen boven komen!”

Een hoera klonk omhoog en ze stormden op de touwladder af. De kapitein en de bemanning zagen lachend toe hoe ze onwennig de slappe ladder op kropen. Janneke was de laatste. Ze vond het eng op dat wiebelding! Vader zag dat wel en bleef vlak achter haar. Toen durfde ze beter.

Marientje kende geen angst. Die zat de jongens op de hielen. Ze vond het enig op zo'n groot schip te mogen klauteren!

Daar stonden ze al op het dek. Vader groette de kapitein, maar de kinderen konden niet verstaan wat die twee tegen elkaar zeiden. Ze spraken Engels. Dat was de enige taal, waarin ze elkaar konden begrijpen. Want de kapitein was een Zweed, die geen Nederlands verstond en vader kon hem in het Zweeds niet verstaan.

Flip had op school ook al een mondjevol geleerd. Maar van dat vlugge spreken wat oom en de kapitein deden, verstond hij nou net niks!

Toen de kapitein „hello” tegen hem zei, antwoordde hij met: „Goodbye” . . .

„Wat nu?” vroeg oom hem lachend. „Ga je de kapitein meteen al vaarwel zeggen?”

Toen begreep Flip, dat hij het fout gedaan had. Hij lachte en zei toen maar in het Nederlands: „Goedendag, kapitein!”

En dat verstond de kapitein wel! Op een grappige manier zei die toen: „Dag, kiender!”

Ze knikten lachend naar die vriendelijke man. Hij vertelde aan vader het verhaal van de schipbreuk. Hoe de zee hem in de nacht van de vreselijke stormramp op de Vliehors had gesmeten. „Het was zo’n pikdonkere nacht,” vertelde hij. „We hebben nog noodsignalen gegeven, maar zelfs op de vuurtoren van Vlieland hebben ze daar niets van gemerkt. Toen het morgen werd, zagen wij, dat we hier op deze zandplaat zaten. En pas toen kwam de torenwachter tot de ontdekking, dat er een groot schip op de Vliehors zat. Nu zijn we al maanden bezig het schip vlot te krijgen. Onze hoop is gevestigd op de springvloed, die er over een paar dagen is.”

Vader vertelde aan de kinderen wat hij juist van de kapitein had gehoord.

„Dan zijn we nog net op tijd!” riep Kees.

Hij vond het prachtig hier op het grote schip. Er was zoveel te zien! Ook de anderen keken hun ogen uit.

De grote mast, het reuzenanker, de stuurhut, alles liet de kapitein hun zien. Hij legde uit hoe dat allemaal gebruikt werd en vader vertelde het dan weer aan de kinderen. Zelfs zijn eigen hut liet hij hun zien. En dan de kombuis, de scheepskeuken, waar de kok bezig was het middagmaal te bereiden! Het rook er lekker naar koffie en de kapitein vroeg de kok voor hem en vader een kopje boven te brengen. Terwijl zij dat daar zaten te drinken, keken de kinderen op het dek rond. Heel in de verte zagen ze in een stofwolk de jeep over de Vliehors stuiven.

„Zo vlug doen wij het straks niet!” merkte Flip op.

„Wat geeft het,” zei Kees, „het is nog lang laag water en vader is nu toch bij ons.”

„Wat is zo'n schip een fijn ding!” zei Flip bewonderend. „Ik wou, dat er in Tilburg ook grote zeeschepen kwamen . . .”

„Zoals bij ons in Amsterdam!” riep Kees.

„Ik wil later zeekapitein worden,” besloot Flip, toen ze op de voorplecht van de Virgo stonden.

„En ik!” riep Kees.

„Ik ook!” riep Marientje, „net als mijn overgrootvader!”

„Haha,” lachte Flip, „meisjes kunnen geen kapitein worden.”

„Nou, dan word ik de vrouw van een kapitein,” zei Marientje heel beslist. „En dan vaar ik met hem de hele wereld rond!”

Ze moesten alle drie lachen om dat gezicht van Marientje. Die merkte het niet eens.

Later, als ze groot was! Dan zou ze de wijde wereld ingaan, dat wist ze heel zeker. Over grote zeeën varen en vreemde landen zien. Zoals moeders grootvader en vader en moeder zelf! Als moeder haar daarvan vertelde, kreeg ze altijd zo'n verlangen om ook al dat moois en vreemds zelf te zien. Ze hoorde pas, toen Flip voor de tweede maal vroeg: „Is jouw overgrootvader heus kapitein geweest?”

„Heus waar,” zei ze. „Van een driemaster, die alleen met zeilen voer. En daarom wil ik later ook gaan varen en de hele wereld zien!”

„Ik ook! Ik ook!” riepen de anderen.

„Laten we dan met elkaar gaan,” stelde Janneke voor.

„Goed, dan blijven we meteen op de Virgo, als de kapitein het goedvindt,” zei Marientje.

Maar toen ze lachend naar vader en de kapitein liepen en het

gingen vragen, zei vader: „Ik heb de moeders beloofd jullie weer bij hen thuis te brengen. 'k Zou hen anders niet onder de ogen durven komen!”

Het werd nu ook tijd voor hen om terug te gaan en de kapitein moest gaan eten. Vader bedankte hem hartelijk, ook namens de kinderen en zei, dat ze het fijn gevonden hadden het schip te mogen zien. Hij wenste hem en de bemanning een goede reis en een behouden thuiskomst toe.

De kapitein schudde hen allen de hand. Flip kwam, tot vermaak van de anderen, nog eens met z'n „Good-bye!”

Maar nu was 't goed en lachend zei de kapitein: „Good-bye, kien-der! Till we meet again, but not here on the Vliehors, I hope!” „Tot ziens, maar ik hoop niet, dat het op de Vliehors zal zijn!” vertaalde vader.

Nee, dat hoopten ze voor de kapitein ook. Al een halfjaar lag het trotse schip daar bewegingloos en stil, in de wijde vlakte van zand en wolken en zee. Maar het zou niet lang meer duren, of het hart van het schip zou weer gaan kloppen, als de machines konden draaien en de kapitein op de brug zou staan, z'n ogen op de golven voor en rondom hem . . .

Het speet hun, dat ze de touwladder weer moesten afdalen. Eraf ging nog moeilijker dan erop, vond Janneke. Ze had daarstraks wel een dapper besluit genomen om later samen met de anderen te gaan varen, maar ze vond het toch maar een heerlijk idee, dat de touwladder boven het zand hing en niet boven de golven . . . Opgewekt begonnen ze de terugtocht, blij om alles wat ze hadden gezien. Hun hartewens was toch vervuld. Ze waren niet alleen bij de Virgo geweest, maar ook erop! Erover napratend, stapten ze flink door.

„'k Geloof, dat de paarden de stal ruiken,” zei vader, „maar laten

we het maar kalmpjes-aan doen. We hebben nog een heel stuk voor de boeg en het loopt hier niet zo gemakkelijk.”

Ze merkten dat ook en vanzelf ging het al wat langzamer. Het was nu ook zo warm. Wat waren ze er met de jeep toch gemakkelijk gekomen!

Sjok, sjok, steeds lomer en trager gingen hun voetstappen . . .

Met hun vrolijke praatjes was het nu gedaan. Ze keken nog een paar keer om naar de Virgo, die steeds kleiner en vager werd. Het was nu alles weer zand, zand wat ze rondom zich zagen en, heel ver weg, een streepje van de zee.

„Nu moeten jullie je eens voorstellen hoe het volk Israëel door de woestijn moest trekken naar het land Kanaän. Niet zo maar een paar uurtjes, voor hun plezier, maar dag in, dag uit, week in, week uit, jarenlang achter elkaar! Met hun vrouwen en hun kindertjes, hun vee en hun tenten.”

Ze begrepen er een heel klein beetje van, nu ze daar zo moeizaam voortzeulden door die eindeloze, hete zandvlakte.

Ze hadden alle vier al vaak die geschiedenis gehoord, of gelezen in de kinderbijbel. En dan had die tocht hun wel erg lang geleken. Maar nu ze er zelf een heel, heel klein proefje van kregen, beseften ze beter wat het was geweest.

„’t Was een heel verschil met dit kleine pleziertochtje van ons,” zei vader. „Maar één ding was hetzelfde als nu: God reisde met hen mee en God gaat nu ook met ons mee. God reist heel ons leven met ons mee. Al is onze levensreis, net als de woestijntocht van de Israëlieten, soms heel moeilijk, dan weten we toch altijd: Hij is bij ons en helpt ons.”

Ze luisterden met aandacht naar wat vader zei. Die zei het zo, dat ze het alle vier begrepen.

Later, als ze groot waren, zouden ze het nog beter begrijpen. Ze

zouden deze dag nooit vergeten. Niet, dat ze op het gestrande schip waren geweest en ook vaders woorden niet, toen ze door het zand van de Vliehors liepen.

Het viel hun niet mee, die terugtocht. In hun ogen leek het eindeloos.

Hoe heb ik toch kunnen denken, dat we toen in tien minuten naar de Virgo konden lopen? dacht Flip bij zichzelf.

Ze kregen een verschrikkelijke dorst. Gelukkig was de voorraad frisse snoepjes in de schoudertassen van de meisjes nog niet uitgeput.

„Elk kwartier een snoepje,” stelde vader voor. En omdat hij hun allerlei leuke verhalen uit zijn eigen jeugd vertelde, was zo'n kwartier eigenlijk toch nog weer vlug om.

Maar ze waren allemaal blij, toen ze weer bij de meeuwenduinen kwamen en het einde van de tocht bijna in zicht was. En nog blijer waren ze, toen ze in het Posthuis terugkwamen en daar de moeders, oma en Niek al vonden. Toen kwamen de tongen weer los en vertelden ze al hun ervaringen.

Niekie keek wel een beetje jaloers, toen hij hoorde, dat ze op het gestrande schip waren geweest. Maar toen zei hij: „En ik heb op de bok gezeten en ik mocht de paarden mennen!”

„Ging het fijn?” vroeg Flip.

„Nou en of!” zei Niek en stak z'n duim de hoogte in. „We reden hard! Ik word later koetsier van de janplezier. Of van een koets met vier paarden!”

„Niet gek!” vond vader. „Misschien mag ik dan bij zo'n deftige koetsier als lakei achter op die koets staan . . .”

Ze lachten allemaal om het koetsiertje, toen hij heel genadig zei:

„Als u dat zo graag wilt, nou, goed dan maar!”

„Mogen wij, dames, dan in uw mooie koets rijden?” vroeg oma.

Breed glimlachend zei hij: „Natuurlijk!”

„Flip en ik worden kapitein!” riep Kees.

„En wij kapiteinsvrouwen,” vertelde Janneke.

„Hoor het grut toch eens aan,” lachte Marientjes moeder. „Leren jullie dan vooral op school maar goed de aardrijkskundelessen. Anders komen jullie nog op de zuidpool in plaats van op de noordpool, waar je eigenlijk heen wilde. Of in Zuid-Amerika, in plaats van in China!”

„Ja,” vulde Flip droogjes aan, „of op de Vliehors in plaats van bij Lange Paal . . .”

Daar moesten ze allemaal om lachen.

„Goed zo, Flip,” riep vader. „Je zult voor de tweede keer wel niet weer uit de koers raken, hè?”

„Nee, hoor,” zei Flip, „zo dom zullen we niet weer zijn!”

„Maar nu zijn we nog allemaal bij elkaar,” zei Jannekes moeder vrolijk, „en wie wil een glas limonade?”

Dat was me ook een vraag aan de dorstige kapiteins, kapiteinsvrouwen en de koetsier!

Die voelden zich er niets te groot voor om dat heerlijke vocht door een rietje te zuigen . . .

Toen hij het laatste druppeltje uit z'n glas had gezogen, zei Flip: „Mag ik nog even Kuperus gaan zoeken, oom, om te vragen, of de koe nog op tijd uit het Wad gekomen is?”

„Welke koe?” vroeg Niekie.

Vader vertelde het hem, terwijl Flip Kuperus zocht.

Niek luisterde vol spanning. En evenals de anderen vond hij het schitterend, toen Flip blij kwam vertellen, dat het dier weer terecht was.

„De knecht zei, dat de koe zo verschrikkelijk ver het Wad was in gedwaald,” vertelde Flip. „Het beest liep maar steeds verder van

het land af. Hij heeft nu het prikkeldraad nog hoger gemaakt, zodat de dieren niet meer van het weiland kunnen."

„Gelukkig, dat jij het zag!” riep Niek. Hij zuchtte van opluchting.

„We hebben vandaag wel heel wat beleefd!” vond Marientje.

„Wie weet wat we onderweg nog beleven,” zei Kees hoopvol.

Na een tijdje, toen de paarden voldoende gerust hadden, kwam Jan de koetsier vertellen, dat hij klaar was om terug te gaan.

„Mogen Marientje en ik nu op de bok?” vroeg Janneke.

Niek keek bedenkelijk. Hij vond, dat zij met die tocht naar de Virgo al tevreden moesten zijn. Maar toen vader zei, dat Niek en hij dan samen bij het achterdeurtje gingen zitten, stond hij z'n plaats aan de meisjes af.

En zo kwam het, dat de janplezier met Janneke en Marientje op de bok naast Jan, het erf van het Posthuis af reed. De gezichten van de meisjes straalden.

„Wat een plezier met Jan op de janplezier!” zong Marientje op een zelfgemaakt wijsje.

Jan glimlachte erom. Natuurlijk moest hij het verhaal van hun tocht naar de Virgo horen. Hij was er zelf ook al op geweest. Jan was een geboren Vlielandster en kende het hele eiland op z'n duimpje.

Terwijl de paarden rustig voortdraafden, wees hij de meisjes telkens op iets bijzonders, dat er te zien was.

Van alle vogels wist hij de namen. Er was geen konijntje, dat in het gras of het duin huppelde, of hij zag het en wees het hun aan.

„Kijk eens, daar gaat een bergeend,” zei hij. Met de punt van de zweep wees hij, waar ze kijken moesten.

Zo goed hadden ze er nog nooit een gezien. Wat was die mooi!

„Kees, daar heb je de bergeend, die je graag wou zien,” riep Marientje.

De passagiers achterin keken. Duidelijk zagen ze de knobbel op z'n snavel, vlak bij de donkere kop met de groene, glanzende veren. En wat staken de groene en bruine veren van zijn lijf mooi af tegen de helderwitte!

Het dier liep daar zo op z'n gemak, alsof er geen janplezier vol mensen voorbijging.

„Ik heb wel eens een bergeend met elf jongen bij de glooiing zien zwemmen,” vertelde Marientje, „maar die was veel verder weg. Zo dichtbij heb ik er nog nooit een gezien.”

„Er komen gelukkig steeds meer bergeenden op het eiland,” zei Jan. „Weten jullie, dat ze hun nesten hebben in konijnholen?”

„Geen wonder, dat je nooit een nest van een bergeend vindt,” zei Marientje.

Heerlijk was het zo hoog op de bok door het duinlandschap te rijden.

Nog heerlijker werd het, toen ze om beurten de teugels mochten vasthouden. Annie en Moor trokken zich er niets van aan, dat kleine meisjeshanden hen menden, in plaats van de grote, sterke handen van Jan. Ze kenden de weg en verlangden naar hun weide. Daarom draafden ze goed door, tot ze bij de oude eendenkooi kwamen en het „ho” van hun baas hoorden.

„Hé, gaan we niet verder?” vroeg Janneke verbaasd.

„Jawel, hoor, straks. Maar ik wilde jullie eerst de eendenkooi laten zien.”

„Ha, fijn!” juichten ze en sprongen van de hoge bok.

Met het hele gezelschap, Jan voorop, liepen ze langs het smalle wegje, dat een leuk slingerpaadje werd.

Jan vertelde weer van alles over de kooi. Die werd nu niet meer

gebruikt. Maar vroeger werden er de wilde eenden door tamme in gelokt. Die tamme eenden zwommen op de vijver midden in de kooi. Waren de wilde daar eenmaal neergestreken, dan lokten de tamme hen mee in steeds smaller wordende slootjes. Een klein hondje hielp hen daarbij. De nieuwsgierige wilde eenden volgden de tamme en het hondje, tot ze in een heel nauw slootje kwamen, dat met gaas overdekt was: de pijp. Waren ze daar eenmaal in, dan sloot de kooiker, die zich daar verborgen hield, de pijp af en waren ze gevangen.

Wat kon die Jan daar toch boeiend van vertellen!

De kinderen zowel als de groteren luisterden vol belangstelling. Het was een les in de open lucht, die ze niet gauw zouden vergeten.

„'k Ga het allemaal aan meneer op school vertellen,” zei Marientje.

Brr, de school! Daar wilde ze nu nog niet aan denken. Ze vond het er best fijn, maar er viel hier nog zoveel te zien en te beleven, dat ze daar nog maar liever niet aan dacht.

Toen ze weer bij de janplezier kwamen, smoesden de meisjes even samen.

„Vooruit dan maar,” hoorde Flip Marientje zeggen.

„Jullie mogen nu het plaatsje op de bok,” zei Janneke tegen de jongens.

„Heus?” Ze keken blij en Flip dacht: 't Zijn toch aardige meisjes, al zijn het soms „snertmeiden”!

De „snertmeiden” kropen achterin, op de lange banken bij de anderen.

Jan leverde hen netjes voor de deur af. Ze bedankten hem voor de fijne rit. Zwaaiend met z'n zweep reed hij verder.

Aardige kinderen, dacht hij, die overal belangstelling voor heb-

ben. Anders dan de meeste stadskinderen, die het niet kan schelen wat voor vogel er vliegt.

Die nacht maakte Marientje een vreemde reis. Ze voer, op de Virgo, op de vijver van de eendenkooi. Een klein, wit hondje liep keffend langs de kant. Daar keek Flip, de kapitein, maar steeds naar. Hij wendde zijn stuurrad steeds zo, dat het grote schip het kleine hondje volgde. Het was een vreselijke storm en de wind floot gierend door de masten.

„Niet achter dat hondje aan, Flip!” gilde Marientje boven de stormwind uit. „Straks lokt het je in de pijp en dan heeft de kooiker ons gevangen!”

Kapitein Flip grijnsde alleen maar en volgde toch het hondje.

„Niet doen, Flip!” gilde Marientje weer.

„Dit is de goede koers!” riep Flip terug en toen . . . boem, krak! strandde het schip in de pijp.

Toen werd Marientje wakker. Ze lag in haar warme bed. Buiten hilde de wind en regenvlagen striemden tegen de ruiten.

Het was nog pikkedonker. Met een zucht kroop ze nog eens lekker diep onder de dekens.

Gelukkig, ze lag in haar bed en was niet op de Virgo! Gisteren, met dat stralende weer, had het haar zo mooi geleken om mee te gaan. Maar nu vond ze het toch maar veiliger in haar bed, bij moeder hier.

Goed, dat we er gisteren heen geweest zijn, dacht ze slaperig. Met zo'n storm en regen had het niet gekund.

Ze draaide zich nog eens om en sliep weer in.

11. HET AFSCHEID

Er zat voor Marientje en haar moeder toch niets anders op. Vandaag moesten heus de koffers gepakt worden. Marientje moest voor haar eigen koffertje zorgen.

Janneke hielp haar. Het regende nog steeds. Niet zo hard, maar toch te veel om buiten te zijn.

Toen alle spelletjes, kleurpotloden en boeken ingepakt waren, mochten ze van mevrouw Bloem in het kamertje van Jopie spelen. Jopie, haar dochter, was nu niet op het eiland. Marientje vond het in het zolderkamertje van Jopie altijd zo leuk. Op zo'n regendag als vandaag hoorde je zo gezellig de regen op de dakpannen tikken. Door het kleine dakvenster zag je zo ver over de Wadden. Jopie had allerlei leuke meubeltjes gemaakt van sinaasappelkistjes. Een boekenkastje, een tafeltje, zelfs een schrijfbureautje! Marientje nam zich voor thuis van de groenteboer ook een paar van die kistjes te vragen. Dan wilde ze op haar eigen kamertje ook zo iets maken.

Het allerleukst was nog dat mooie poppenhuis, dat er stond. Daar stond nu alles in wat een echt huis had. Jopie had zelf vroeger de vloerkleedjes, gordijnen en schilderijtjes gemaakt.

Voorzichtig haalden Janneke en Marientje alles eruit en schikten toen de meubeltjes op hun eigen manier er weer in.

't Was hier echt knus, vonden ze. Je hoorde behalve het tikken van de regen op het raampje nog het spinnen van Rekel. Die dolde anders liever wat in de tuin rond. Maar nu het daar zo nat was, had hij zich rustig door Marientje laten oppakken en meenemen. Met half dichtgeknepen ogen zat hij naar hen te kijken. Het hele poppenhuis was opnieuw gemeubileerd. Zwijgend bewonderden ze het geheel.

„Hè, toch snerterig, dat jullie morgen al weggaan,” zei Janneke toen.

Ba, daar was het weer, waar Marientje nou met opzet niet aan wou denken.

„Ja, 't is snerterig,” gaf ze toe, „maar we kunnen elkaar toch wel schrijven.”

„Natuurlijk!”

„En ik vraag aan moeder, of je gauw eens bij ons in Groningen mag komen.”

Met zulke leuke plannen in 't vooruitzicht kon ook Janneke niet in de put blijven zitten.

„Hè ja, zeg, kom jij dan eens bij ons in Amsterdam?”

„Dolgraag! Dan gaan we naar al die grote schepen kijken!”

„En Artis . . .”

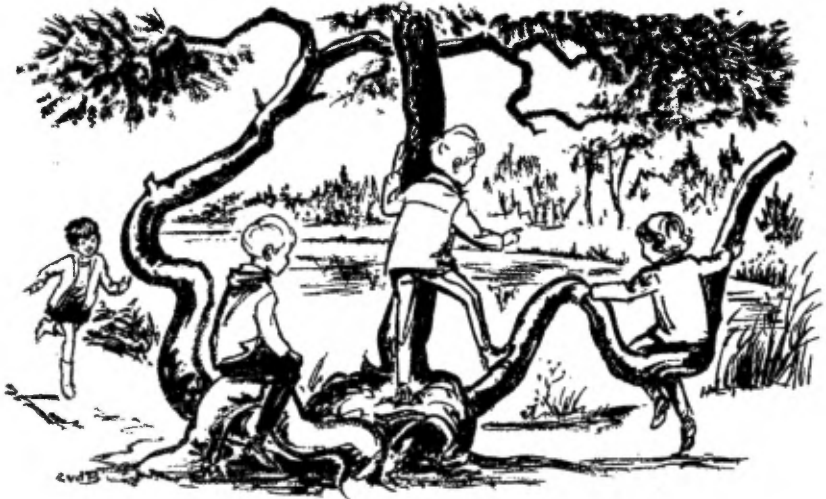
„O ja! Moeder zegt, dat daar al die vreemde dieren zijn, die zij in de landen gezien heeft, waar ze vroeger woonde.”

Zo vergaten ze het nare van het komende afscheid en verheugden ze zich al op dingen, die nog ver in de toekomst lagen.

Marientje pakte Rekel op.

„Jou zou ik ook wel mee willen nemen,” zei ze. „Kom, laten we naar beneden gaan.”

Moeder was ook klaar. Marientje ging meteen vragen, of Janneke eens komen mocht.

„Dat vind ik een leuk plan,” zei moeder. „Dat moet dan maar eens in de kerst- of paasvakantie zijn.”

’s Middags was het droog. Met Flip, Kees en Janneke maakten ze een wandeling naar alle geliefkoosde plekjes.

„Eerst maar naar het Vuurtorenduin,” vond moeder.

Eenmaal boven gekomen, holden ze onder veel gelach en gegil weer naar beneden.

Wat hebben ze het toch leuk met elkaar gehad, dacht moeder. Dit is een vriendschap geworden, die niet gauw verbroken zal zijn.

„Zullen we nu nog even naar de boom-in-de-knoop?” vroeg Marientje.

Ze liepen naar het „ijsbaanbos”.

De ijsbaanvijver lag ’s zomers meestal droog. ’s Winters schaatsen de eilanders daar. Aan het eind van die vijver stond een

wonderlijke boom. Een spar, waarvan de stam helemaal in een knoop gegroeid was. Bovendien was de ene lus van die knoop nog zo gevormd, dat het net een stoel was. Het was een geliefkoosd plekje, die boom-in-de-knoop.

Halverwege de vijver begonnen ze te hollen en deden wie het eerste in de „stoel” kon zitten. Natuurlijk wonnen Flips lange benen het. Ridderlijk gaf hij z'n plaatsje aan Marientje, die er lekker in op en neer wiegde.

Niet denken aan morgen, dacht ze. Ze wilde nu alleen maar blij zijn om al dat heerlijke, dat ze hier nu nog had. En dus maakte ze de hele weg grapjes met de anderen.

„Tot morgen!” riep ze vrolijk, toen ze thuisgekomen waren. „Brenge jullie ons naar de boot?”

„Natuurlijk!” riepen de drie.

De volgende morgen was Marientje al vroeg wakker. Ze hielp moeder eerst om het allerlaatste in te pakken.

„Ziezo,” zei moeder, „nu kan Bos komen om alles weg te halen.”

„Waar blijft Janneke toch?” vroeg Marientje. „Ze wou al heel vroeg bij me zijn.”

„Ga maar eens even kijken,” zei moeder. „Maar blijf niet al te lang weg, we zouden straks nog koffiedrinken bij Bloem.”

Marientje wipte door het gat in de heg en verdween in het buurhuis.

In het roefje vond ze Janneke in de grote, rieten stoel. Om haar ene voet had ze een groot verband. En wat keek ze sip!

„Wat zullen we nu hebben!” riep Marientje verbaasd.

„k Heb vanmorgen mijn voet verstuikt, toen ik van de trap gleeed. En . . . en nu kan ik niet naar de boot . . .”

Haar lippen trilden en twee dikke tranen rolden opeens over haar wangen.

„Malle meid,” zei Marientje, „ga je daar nu om huilen?” Ze sloeg haar arm om Janneke heen. „Zeg, 't heeft gisteren al genoeg geregend, hoor! Jaag de zon niet weer weg, laat die asjeblijft schijnen!”

Janneke lachte alweer door haar tranen heen.

Die Marientje! Bleef nu eens treuren naast zo'n vrolijke Frans! Wat was ze ook kinderachtig om te gaan huilen . . . Maar dat ze nu niet mee naar de boot kon, was ook reuze pech!

„Dan kom ik straks nog even bij je,” beloofde Marientje. „Nu moet ik eerst met moeder bij Bloem koffiedrinken.”

„Ik draag straks de koffer van jouw moeder,” bood Flip aan.

„En ik jouw koffer, Marientje,” riep Niek.

„Ha, die Hiawatha! Moet je nog eerst niet een laatste robbertje met me vechten?”

„Nee,” schudde Hiawatha, „vandaag niet. Vandaag rook ik de vredespijp met jou!”

„Tot straks dan!” Marientje holde weg.

Moeder zat al in de woonschuur. Bloem was zelf ook even thuisgekomen om de gasten vaarwel te zeggen. Zelfs Rekel lag rustig bij hem, hoewel de zon buiten scheen.

„Rekel wil voor 't laatst nog een goede indruk maken,” lachte mevrouw Bloem.

Ze vergaten nog bijna de tijd. Moeder schrok, toen ze op de klok keek.

„Nu moeten we ons klaar gaan maken, anders gaat de boot nog zonder ons.”

„Niets erg,” riep Marientje, „dan blijven we lekker hier!”

„Mij best,” zei mevrouw Bloem, „maar vandaag moet ik jullie kamers schoonmaken voor de nieuwe gasten, die morgen komen. En waar zou je dan moeten slapen?”

„O,” zei Bloem, „ik weet genoeg warme konijnehollotjes voor haar!”

Lachend liep Marientje weg om naar Janneke te gaan.

Die deed erg haar best om niet weer te gaan huilen. Ook Marientje liet niet merken hoe verdrietig ze het afscheid vond.

Janneke duwde haar nog een reep in de hand. „Voor de reis,” zei ze.

„Heerlijk! Dank je wel! Ik schrijf je gauw en denk aan de lo-geerpartij! Dag!”

Flip stond klaar met moeders koffer en Niek zeulde al het koffer-tje van Marientje, waar haar zonnehoed aan bengelde.

Terwijl ze door de lange dorpsstraat liepen naar de steiger, klon-ken allerlei afscheidsgroeten.

„Goede reis,” riep Jan van de bakker, die juist met z’n hoofd in de kar dook om er een paar krentenbollen uit te vissen.

„Hé, Marientje, heb je er nu al genoeg van?” vroeg de melkboer vanaf z’n wagen.

„Nog lang niet!” riep Marientje terug.

„Goede reis,” klonk het van alle kanten. „Tot ziens!”

Baas Bos kwam hen met z’n platte wagen achterop rijden. Hij stopte om de kinderen gelegenheid te geven erop te springen.

„Kom je weer bij ons terug?” vroeg hij.

„Nou,” zei Marientje, „als moeder weer gaat, natuurlijk!”

De boot lag al aan de steiger. Flip droeg de koffer aan boord en de anderen kwamen ook al gauw. Oom Kees zocht een beschut plaatsje voor hen op. De beide moeders en oom Kees praatten nog even met elkaar.

„’t Is een heerlijke tijd geweest,” zei mevrouw Manders, „vooral omdat Marientje zulke fijne kameraadjes had. En ik heb er ook

van genoten, dat we zulke prettige vakantieuren hadden. Hartelijk dank voor alles."

Maar ze wilden van geen dank horen.

„Wij hebben 't fijn door jullie gehad," zei tante Ans. „En wat zal Janneke die vrolijke Marientje missen."

„Ze heeft in ieder geval haar broertjes nog en Flip."

De jongens stonden met Marientje aan de reling te kijken.

De fluit ging: Toe-oet! Iedereen die niet meegaat, van boord af, betekende dat.

Handen werden geschud, zakdoeken gezwaaid. Er werd geroepen.

Dag, daag, tot ziens!

De machines draaiden al. Er kwam nog een stel mensen aan-draven. Gemoedelijk wachtte de kapitein nog even tot die ook over de plank gehold waren. Toen draaide de boot langzaam van de steiger weg.

Moeder en Marientje zwaaiden zo lang naar de anderen tot de afstand te groot werd. Toen gingen ze zitten op hun plekje op het bovendek.

De boot zwaaide om de haven heen. Op het strand liepen mensen te wuiven.

Marientje keek naar het gele eiland, dat hoe langer hoe verder van haar af kwam te liggen.

Hoe graag was ze er nog wat gebleven! Maar toch kon ze niet verdrietig zijn. Stilletjes zat ze nog na te genieten van alles wat ze er beleefd had.

Ze pakte moeders arm en zei met een zucht: „Het was een heerlijke zomer, mams!"

Moeder gaf een kneepje in Marientjes gebruinde wangen. „En of!" zei ze.

Zoemend draaiden de machines en de kapitein stuurde z'n boot
over de zonnig zilveren Waddenzee op Harlingen aan.
Nog een paar uurtjes, dan zou Marientje weer thuis zijn. En dat
was toch ook weer heerlijk!

INHOUD

1. Als het zomer wordt	7
2. Toen de zomer gekomen was	13
3. Naar Vlieland	17
4. De eerste dag	26
5. Speelkameraadjes	31
6. Naar Lange Paal	40
7. Avontuur op de Vliehors	51
8. Weer thuis	63
9. Het egeltje	71
10. Toch naar de Virgo	82
11. Het afscheid	100